

Bedoin Journaal

2019

Jos van den Bosch

Bedoin Journaal 2019

Door Jos van den Bosch.

Kollums geschreven tijdens ons driemaandelijks verblijf in Bedoin.



Bedoin juni 2019

Inhoud:

In den beginne.....	5
Kokend!	7
Den Walvisch.....	9
Jeux de Boules.....	12
“It’s the economy, stupid”	15
Respect.....	18
Het kan!.....	21
“ The War on Digitals” vijfde week.....	24
Een adembenemend kampioenschap.	29
Over-zomereren.	33
De ‘Qui-elle-oewalle’	36
Schoonheid.	39
De Poort.	42
”Leistungen”	45
Vermoeiende vakantie	48
Ochtendwandeling deel 1	52
De ochtendwandeling deel 2.....	57
Feest!	60
Sport.....	64
Dat was het weer.	69



Caromb juni 2019

In den beginne....

We zijn nu al drie weken op de camping en ik ben er nog niet aan toegekomen om een letter op 'papier' te krijgen. Uiteraard heb ik weer eens een digitale ruzie. Mijn oude Nokia ijskast-telefoon heeft het begeven en Margaret suggereerde dat ik haar iPhone overneem,



je weet wel, 'voor noodgevallen'. Zij koopt dan een nieuwe. Zij maakt er intensief gebruik van. Ik denk: "het moet er toch maar eens van komen!" en de suggestie werd in de realiteit omgezet. Nu ben ik dus ook de trotse bezitter van zo'n ding. Geïnstalleerd is hij door de

absoluut onverstaanbare verkoopsters van de MediaMarkt en mijn schoondochter, want ik ben weliswaar academisch misvormd, maar daar toch te stom voor. Leuk speelgoed, allerlei mogelijkheden. Het weer hoeveel stappen je hebt gezet, en kijk eens: daar staat ook het



icoontje van 'Outlook' mijn e-mail programma op mijn computer. Voor de 'spilerei' proberen en verdomd: ik krijg alle e-mails op mijn iPhone. Maar dan verslikt mijn computer zich. Ik krijg alle berichten twee keer en na twee dagen kan ik geen e-mail meer versturen. 'Good old Ziggo' laat mij weten dat ze de map "post verzenden" hebben geblokkeerd en dat ik alle wachtwoorden opnieuw moet instellen. Ik zou gehackt zijn. Heb ik mijzelf in mijn

been geschoten, c.q. in mijn computer gehackt. Er volgen drie weken van wachtwoorden vernieuwen en proberen. en een hoop vloeken en tieren. Ik heb toch maar eens Ziggo proberen te bereiken. Enige mogelijkheid: een chat, er is geen andere mogelijkheid om Ziggo vanuit het buitenland te bereiken. De chat met een allervriendelijkste Fons/Dierick/Mala/Toby en Idy van Ziggo leidde er toe dat ik nu weet dat ik geblokkeerd ben omdat er via mijn camping



Wi-Fi, een oneindige stroom 'spam' de wereld ingestuurd is en zij mij gewoon gekapt hebben. "Binnen 24 uur wordt het hersteld", zei aardige Fons. "Binnen 3 dagen" zei aardige Dierick, "binnen 2 uur", zei

vriendelijk Mala en robotje Toby zie niks dan dat het niet aan Ziggo



lag, maar wel uiterst vriendelijk. Daar zit ik nu al 48 uur op te wachten, we houden vol. Inmiddels is als bij toverslag bij Ziggo alles weer in orde, ik krijg weliswaar alle e-mails twee keer maar ik kan ze ook verzenden. Nu doet mijn Outlook het niet meer. Ik

heb het account vernieuwd en nu ben ik weer eens alle adressen kwijt. Gelukkig heb ik alle verzonden e-mails wel nog, dus moet ik daar maar de adressen uitvissen. Altijd spannend zo'n digitaal vakantiebegin. Waar doe je het voor?

Kokend!

We komen aan op een maandag. Op zondag was de rit plezant. Geen obstakels en files. Op maandag is het andere koek. Twee grove ongelukken leveren grote files op en we komen een dik uur later aan dan gepland. De lunch bij geode vriend John slaan we nu maar even over. In het huisje lijkt



alles OK. We beginnen de zakken en koffers te verplaatsen. We sluiten elektrisch en water aan. Na een half uurtje valt mij op dat ik de deur niet meer goed open krijg omdat de deur van de meterkast er tegenaan staat. Die deur gaat niet meer dicht en ik zie dat de boiler naar voren is gekomen, hij hangt als het ware half uit de meterkast.

Wat is dit nu? Op de een of andere manier heeft de boiler terwijl hij zich vulde, losgemaakt van de muur en is naar voren gekomen. Ik ga bij de campingbaas informeren of hij maar niet liever een loodgieter kan laten komen. Hij komt uiteraard eerst zelf met tangen en gereedschapskist, maar deze klus moet hij aan zich voorbij laten gaan, aangezien je om het geheel te kunnen herstellen toch de boiler los moet koppelen van water etc. Maar de loodgieter komt pas morgenmiddag. Dus wordt het water weer afgekoppeld en laten we de boiler langzaam leeglopen. Geen water betekent

geen toilet en dat is lastig als je je eigen toilet gewend bent. Even terug naar het ouderwetse kamperen.

De volgende middag komt de oude bekende loodgieter, met zijn getatoeëerde armen en ziet meteen de oorzaak. De bevestiging, met behulp van twee kleine schroefjes in het dunnen wandje, heeft het na, god weet hoeveel jaar (misschien wel meer als twintig jaar) gebeven. Oh dat was dat lullige schroefje dat uit de meterkast viel toen we het de vorige middag openden. De expert zegt dat dit een wonder is, zo lang. Hij koppelt alle leidingen los, verstevigt het wandje met een dikke plank en bevestigt deze met twee grote bouten en na een uurtje passen en meten is alles weer in orde. De boiler doet het nog steeds fantastisch en als we naar de kosten vragen blijken we er met 40 euro (zonder rekening) van af te komen, alleen de voorrijkosten? Koopje toch!



Den Walvisch.

Ik ben op de Belgische bieravond op onze camping. Weliswaar raar dat je de Franse nationale feestdag viert met Belgisch bier, maar het smaakt niettemin voortreffelijk, zo'n Duveltje. Erf worden allerlei jeugdherinneringen opgehaald. Ik kom in gesprek met een 'grand old lady' uit Heerhugowaard. Als kind woonde zij in Den Haag. Zij herinnert zich het verhaal, dat destijds ook in de krant stond, van een Amerikaans miljonairszoontje, die zo graag eens een walvis wilde zien. Zijn vader liet er een voor hem opzetten. Het was zo'n groot succes dat men besloot er een slaatje uit te slaan en met de



opgezette walvis de wereld rond te reizen om de mensen te verbazen, tegen betaling van een luttele som gelds, natuurlijk! Zo liep zij op een goede dag van Den Haag, aan de hand van haar vader, naar Scheveningen en aanschouwde daar de reuze walvis. Bij mij viel een stuiver, Verdorie, die heb ik ook gezien, in Heerlen. Moet begin jaren vijftig zijn geweest. Hij stond opgesteld op het terrein waar nu de Promenade twee ligt. Samen met mijn vader ben ik het wonder gaan aanschouwen. Vooral de baleinen, of was het een potvis, maakte een grote indruk. Ik ga informeren op het geschikte medium daarvoor: Face Book. Natuurlijk de site over Heerlen. Ik vraag: "wie kan zich dat nog herinneren en heeft misschien een fotootje ervan?" Ik krijg veel reacties. Het blijkt dat de walvis Jonas heette. Hij schijnt meerdere

keren Heerlen aangedaan te hebben want veel mensen herinneren zich de gebeurtenis in meerdere jaren op verschillende terreinen.



Iemand herinnert zich dat er ook eens een walvis tentoongesteld is (rond 1950) op een trailer in de Stationsstraat ter hoogte van het

tegenwoordige politiebureau en de latere tunnel (die inmiddels alweer afgebroken is). Zij stuurt meteen een foto van de trailer waar



EEN BIOLOGISCHE BEZIENSWAARDIGHEID OP WERELD-TOURNEE

Zo zwaar als 1000 mensen, meer dan 20 meter lang, vanggewicht 58 ton.

Het hart woog: 500 kg, de tong: 2.500 kg.
DE WALVIS... het grootste dier ter wereld.

Leiden: slechts 4 dagen van vrijdag 4 juni t/m maandag 7 juni Lammermarkt.

Dagelijks doorlopend geopend van 10 uur tot 22 uur.

de walvis op lag. Iemand anders weet zeker dat het een blauwe vinvis was want hij had geen tanden, maar baleinen en een potvis heeft die wel. Het zeil van de vrachtwagen zou blauw zijn geweest, dat kan ik mij ook nog herinneren. Iemand anders beweert: Er waren 2 opgezette vinvissen: mevrouw Haroy en Jonas. Nog iemand voegt toe: Jonas had een ingebouwd koelsysteem en is in 1964 nog in Heerlen geweest. Voor het laatst heeft hij een tocht langs Nederlandse steden gemaakt in

1975.

Een ander is zo vriendelijk om een prentbriefkaart die je bij het (de) tentoongestelde object(en) kon kopen mee te sturen. Als ik nou niet die vrouw van mijn Jeu de Boules maatje Kees had gesproken, zou ik daar nooit meer op gekomen zijn, toch?



Chapelle de la Madeleine juni 2019

Jeux de Boules

Ik speel bij het Jeux de Boules de sterren van de hemel. Ik sta er zelf stom verbaasd over. Hoe is dat mogelijk? Ik weet het wel. Ik zie veel beter dan ooit te voren. Thuis, een half jaar geleden, kreeg ik opeens een veel slechter zicht. Bij de oogarts constateerde men enige mankementen en de oplossing bestond in het toedienen van enige medicamenten waarvan ik jullie de details zal besparen, want het idee alleen al bezorgt je kippenvel. Alleen de behandeling duurde meerdere maanden en dat zou betekenen dat ik een stuk van ons verblijf, hier, in de Provence zou kwijtraken. Ik suggereerde de behandeling in Frankrijk voort te zetten en de oogarts gaf zijn volle medewerking. Alleen de verzekering, moest overtuigd. Nou, wonderbaarlijk lukte dat ook. Het enige dat mij zorgen baarde was



een opmerking van mijn Noord-Franse vriend. Hij zei dat als ik in mei een afspraak maakte ik zeker in oktober aan de beurt zou komen. Ik

belde het telefoonnummer van een aanbevolen oogkliniek in Carpentras en zie: binnen een kwartier had ik een afspraak in Juni en de toezegging dat het allemaal mogelijk is. Mijn vriend merkte smalend op: “alle oogartsen werken liever in de zon, dan in Noord-Frankrijk!” Die oogkliniek staat hier inderdaad goed bekend, want iedereen die ik er over sprak kwam meteen met deze naam aanzetten. Het is een privé kliniek die echter onder de categorie twee valt (volgens mijn vriend). Dat betekent dat zij zich houden aan de verzekeringsconventies alhier. Bij binnenkomst werden wij geplaatst in een grote wachtkamer waar heel uitdrukkelijk een grote rode sticker aan de wanden was geplakt met daarop een doorgestreepte iPhone. Toen ik rondkeek in de wachtkamer zat iedereen met zo’n apparaat in de handen te hameren. Ik wilde met mijn iPhone een fotootje maken, maar heb daar toch maar van afgezien. Tijdens de behandeling in Nederland was mij al opgevallen dat ik veel scherper zag. Maar hier, op het Jeux de Boules terrein, werd dat bevestigd. Ik concentreer me op de te treffen bal en meestal lukt het dan ook nog. Tot vertwijfeling van mijn boules maatjes!

Ik lees het boek van Yuval Noah Harari. In zijn voorspelling van de toekomst van de mens ziet hij de mensheid robotiseren. Tijdens mijn wandelingen met de hond, overdenk ik een en ander en inderdaad. Het zullen niet de ijzeren ‘Heinies’ zijn die ons gaan omgeven, een waar schrikbeeld voor menigeen. Nee, wij zelf zullen robotiseren. Ik neem mijzelf als voorbeeld: Een kunstmatige alvleesklier, zit er over een tijdje dik in. Nu zijn het nog spuiten of pompjes. Nieuwe lenzen en behandelingen waardoor je uiterst scherp gaat zien. Weliswaar met brillen want accommoderen kunnen die nieuwe lenzen nog niet, maar ook dat zal niet lang meer duren. Een CPAP, anti snurk apparaat waardoor je heerlijk en ongestoord door apneus, kunt slapen. Hoorapparaten zonder welke je vrijwel niets meer hoort. Wel zo handig, want als er lawaai op de camping is of mijn vrouw weer eens een crisis krijgt, doe ik ze gewoon uit. En zo kun je nog wel meer

verzinnen: kunstheupen, draagbare kunstnieren enzovoort en voor dat je het weet wordt je honderdvijftig! En kun je blijven Jeux de Boulen, heerlijk toch?



Super Bouler Cees Mertens (2018)

“It’s the economy, stupid”

Onze camping heeft enige veranderingen ondergaan. Uiteraard verandert het publiek zich zelf. Enkele oud gedienden zijn opeens verdwenen en dat is vervelend voor de camping chef. Want zij vormden een constante bron van inkomsten die nu toch langzaam weg vallen. Mijn buurman, Gilbert, oud brandweercommandant van Genève was een echte sportman. Hij fietste dat het een lieve lust was, om de dag wel honderd kilometer. Een super conditie. Hij stond op het punt om ook een huisje op wielen te kopen. Hij is in het najaar op zijn fiets gestapt en er dood afgevallen, zomaar. Mijn andere burens, ‘les Carpentrassiens’, met die prachtige onuitspreekbare Italiaanse naam, hebben het opgegeven. Ze waren ver in de tachtig.



Het werd voor hen te zwaar, ze komen niet meer. Mijn goede Zwitserse vriend en tevens wereldkampioen gewichtheffen Michel, had afgelopen jaar bij een rugoperatie een compleet trapwerk in zijn rug gekregen. Jammer genoeg is het niet allemaal gelukt en heeft hij toch nog te veel rugpijn, hij komt niet meer. Onze Waalse vrienden

komen nog maar enkele weken in plaats van maanden. Dat scheelt enorm in de inkomsten. Toch heeft hi, de camping chef, ook dit jaar weer behoorlijke investeringen gedaan. Maar liefst 6 nieuwe huisjes op wielen erbij. Waar doet hij het van? Tekenend voor de situatie in de hele regio. In Bedoin wordt het ene na het andere project gebouwd. Men is nu aan de slag met een compleet groot nieuw gezondheidscentrum. Inclusief bejaardenhuis, artsencentrum en verpleegcentrum. Wie betaalt dat allemaal. Een gedachte die genoegdoening geeft is dat wij, jullie en ik, het betalen. De economische boom is vanwege de financiële politiek van Europa hier enorm. Een beetje te koste van mijn pensioen, maar vooruit, houden zij er tenminste nog wat aan over.

En dat allemaal terwijl Bedoin zich helemaal niet zo geweldig ontwikkeld als toeristencentrum. De jaarlijkse intocht in juli blijft dit



jaar uit. De geweldige markt, waar je je vroeger doorheen moest persen, is maar lauw bezocht. Op de camping blijven veel plaatsen leeg. Ligt het aan het beleid. Bedoin heeft zich enorm als 'cycle-stad' geprofileerd. Veel leuke winkeltjes zijn verdwenen er zijn wel 4 of 5 fietsenwinkels. Er zijn wel talloze restaurantjes bijgekomen. Of is het 't klimaat? Bij ons is het tegenwoordig in juni en juli ook heel warm, hebben de mensen geen zin meer om daarvoor naar het Zuiden

te rijden? Misschien neemt de belangstelling weer toe wanneer de Tour weer eens langs komt. Dat zal volgend jaar misschien weer gebeuren en dan is het daarna weer een tijdje erg druk.

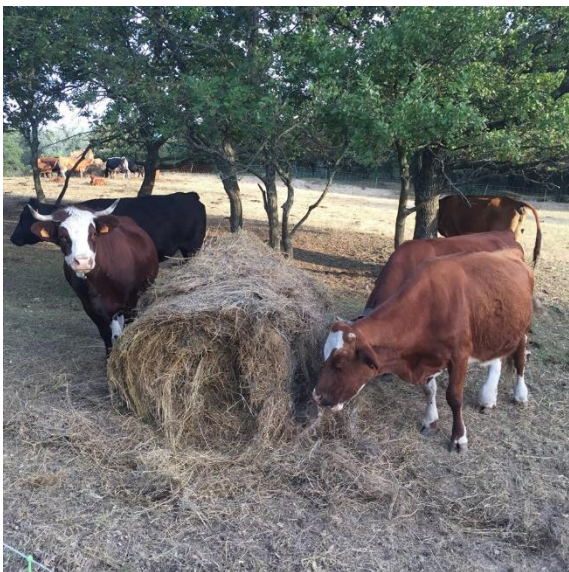
"It's the economy, stupid!", zei eens een Amerikaans president. En hij had gelijk, daar snap ik niets van. Blijft het genieten van de prachtige omgeving. Een beetje minder toeristen is misschien helemaal niet gek, lekker rustig.



Respect

Elke ochtend even na zevenen ga ik met de hond een klein uurtje wandelen. De woeste wandelingen van weleer zijn niet meer. Dat kan zowel de hond als de baas niet meer aan, dus houden we het krot en dichtbij. Niettemin is het elke ochtend weer een verademing. Het bos is nog schaduw overgoten en op de paden is het rustig. Het is niet zo warm en vandaag staat er zelfs een heerlijk mistralletje. Nog niet zo lang geleden rende hij vooruit. Nu sjokt hij achter mij aan en alleen een balletje brengt er nog versnelling in. Voor de rest doet hij het goed, tot onze grote vreugde. Hij komt de warme uren door met slapen achter het huisje in de schaduw. Zelfs de 43 graden van een tijd geleden heeft hij glansvol doorstaan. Hij wordt alleen erg doof, waardoor hij veel bevelen niet meer verstaat en dat maakt het af en toe moeizaam. Voor de rest is hij zeer verdraagzaam, iedereen mag hem knuffelen en bij zijn gezichtsuitdrukking wordt dan ook heel vaak gevraagd: "Mijnheer mag ik hem knuffelen?"

Als hondenbezitter ben ik tot de overtuiging gekomen dat ook honden een groot bewustzijn hebben. Niet vergelijkbaar met dat van mensen maar ik zou niet durven beweren minder dan mensen.



Iedereen die een hond niet alleen maar als een gebruiksvoorwerp ziet weet dat ongetwijfeld.

Ik lees een boek. Het vervolg op het geweldige boek Homo Sapiens van Yuval Noah Harari: 'Homo Deus'. Ook weer een zeer interessant boek alhoewel ik heel veel zaken die hij aan de orde stelt in zijn boek al lang overtuigd ben. Maar het is best wel eens goed om daar, in de vorm van dit boek, een samenvatting van te lezen. Hij roept de mensen op om hun elitaire houding ten opzichte van de natuur te wijzigen. En uiteraard komt daarbij ook de houding van de mens ten aanzien van de dieren, de landbouw, de bio-industrie aan bod.

Al wandelend kom ik 's ochtends langs een wei met koeien. Het is slachtvee, maar ze staan in een grote wei met z'n allen. Hun kalfjes staan vredig erbij, sommige nog niet gemerkt



want de vorige nacht geboren. Het zijn prachtige beesten in volle glorie, geweldige koppen, magnifiek! Ze worden weliswaar uiteindelijk opgegeten maar dat gebeurt in de natuur ook alleen niet door mensen maar door leeuwen of zo. Nu staan ze daar machtig en trots te herkauwen. Als ik dan denk aan de toestanden in de 'koeienmagazijnen' bij onze boerenbedrijven dan weet ik: Harari heeft gelijk, zo kan het ook.

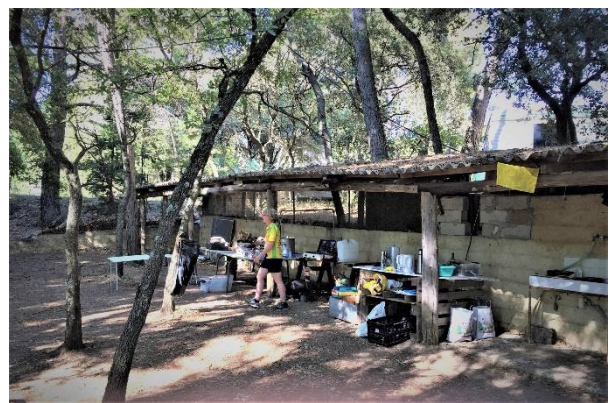
Tevreden met deze conclusie lopen hond en baas weer naar hun ezel, paard en geitjes om ze het rest stokbrood te gunnen. En na een "tot

morgen” vertrek ik met Boris weer naar ons huisje om aldaar de thee te serveren aan mijn eega die ’s ochtends alleen op deze manier uit haar bed en op het zonovergoten terras te krijgen is.



Het kan!

Deze week verscheen opeens een groep op het camping terrein. Achter ons huisje ligt een talud van ongeveer anderhalve meter. Daar begint het kampeerterrein. Daar staat af en toe wel eens wat van wat buitenissige figuren die alleen op de fiets onderweg zijn met een klein tentje om in eenzaamheid en in stilte te mediteren. Vaak ook lieden met dure auto's die echter alleen maar zo'n 'knaltentje' bij zich hebben, weet je wel, zo'n tentje waar je even aan rammelt en hop daar staat ie. Maar nu zwol de stroom voornamelijk jongens aan



tot een groep van zo'n man of veertig. Die allemaal tenten begonnen op te bouwen. Het afdak aan de voorzijde van het terrein gebruiken ze als keuken en er werd enige feestverlichting aangebracht. Ik ben niet nieuwsgierig maar ik ging toch even informeren. Het bleek een groep leerlingen onder begeleiding van het Hofland Lyceum uit Den Haag te gaan. Ze kwamen op donderdagmiddag en ze vertrekken weer op zaterdagochtend. Het zijn de losse dagen vlak voor het einde van het schooljaar en die worden gebruikt voor 'goede doelen'. Een van die goede doelen, die ze overigens zelf mogen uitzoeken, is bijvoorbeeld de kankerbestrijding. Daarvoor zoeken ze sponsors die betalen voor elke keer dat ze op de fiets de Mont Ventoux beklimmen. Het zijn leerlingen uit alle gelederen, dus uit klas een tot en met eindexamenkandidaten en van alle schooltypes. "Je kunt die

loze dagen beter voor iets nuttigs en aangenaams gebruiken”, verklaarde een enthousiaste leraar. Het zal wel een gymdocent geweest zijn. Er waren overigens ook een aantal ouders bij, die zorgen voor welzijn en onderhoud. Vorig jaar waren ze ook al hier. Ik heb ze toen kunnen helpen met gas. Ze waren spaghetti aan het koken toen opeens de gasfles leeg was. En dat op vrijdagavond, dus niets meer open in het dorp. Ik had gelukkig nog een reserve gasfles en kreeg bij hun vertrek een goeie fles wijn.

Het deed mij terug mijmeren aan de tijd dat ik zowat alle excursies organiseerde voor het Stella Marris College. Toen stond dat nog bekend om zijn supergoede opleidingen en enthousiaste leraren die wel te vinden waren voor zulke akkevietjes. Alleen de directie lag altijd dwars. Directieherenen denken altijd het eerst aan alles wat mis kan gaan en op basis van hun behoeftige gedachten waren er natuurlijk geen overnachtingen mogelijk. Naderhand toen ze niet achter konden blijven bij de andere scholen kwamen tweedaagse en meerdaagse reizen binnen bereik en tegenwoordig reizen ze, net zoals ik en mijn vriend/collega Loek met leerlingen toentertijd particulier, in de jaren tachtig van de vorige eeuw, al deden, naar Afrika en Azië.

Wat mij bijgebleven is van die reizen is dat je de leerlingen nooit moet beoordelen naar hun gedrag op school. Ooit was er een enorme discussie over een jongen, die mee wilde naar Kenya, maar die op school zeer dwars lag. Hij voldeed echter aan alle voorwaarden, verdiende het reisbedrag zelf, slaagde onverhoopt toch voor zijn eindexamen, dus Loek en ik vonden dat we hem niet mochten uitsluiten. De aardigste kinderen op school bleken op reis asociale etterbakken te zijn terwijl deze jongen uitblonk in behulpzaamheid en absoluut te vertrouwen was. Het gevolg van onze beslissing was wel dat twee collega's, die als begeleider mee zouden gaan, afhaakten.

Overigens had je bij de excursies die wel door de school werden georganiseerd vaak meer last van de docenten als van de leerlingen. Ik herinner een door mij georganiseerde 'survival' in de Ardennen. Na afloop kwam de plaatselijk organisator bij me en zei: "Kom volgend jaar weer met de leerlingen, maar laat die leraren liever thuis, ze zijn bijna allemaal bezopen!" Het team 'Dols en consorten' waren als begeleider meegegaan en ongelukkigerwijs lag bij de ingang van het terrein een café. Nou, je snapt wel wat er gebeurde. Dus het adagium "iedereen moet mee", werkte averechts en contraproductief. Maar de leerlingen vonden het prachtig.

Nu gingen de leerlingen van het Hofland Lyceum op donderdag oefenen. Op vrijdag fietsten ze een of twee keer voor hun eigen goede doel, naar boven en op zaterdagochtend stipt 8 uur waren ze weer verdwenen. Op donderdagavond hadden ze een gezellige avond die bestond uit een gitaar en lekker meezingen. Geen boem-boem muziek maar lekker ouwerwets, zoals wij in Afrika destijds ook deden. Ik heb ervan genoten.



Tuurlijk waren ze ietwat luidruchtig, maar niet storend en toen ik me om 12 uur van het terras kon losrukken uit die heerlijke tropennacht, om naar bed te gaan, heb ik gewoon mijn hoorapparaten uitgedaan en heb ik heerlijk geslapen. Toen ik de volgende ochtend terug kwam

van de wandeling met het hondje, was alles weer weg. Ongelofelijk.

Er was nog één leerling aanwezig, die werd opgehaald door zijn ouders die hier in de buurt waren. Desgevraagd: er waren geen ongelukken en alles is goed gegaan en alle doelen zijn bereikt.

Chapeau! Hofland Lyceum, Den Haag, jullie hebben het begrepen.

“The War on Digitals” vijfde week.

Chat met Ziggo.

Info: Je wordt zo snel mogelijk verbonden met een medewerker.

Info: Je chat nu met Andrez.

Andrez: Goedemiddag, waar kan ik je mee helpen?

Jos van den Bosch: Hoi Andrez, mijn ziggo e-mail account voor het verzenden van post is weer afgesloten. Ik heb vier weken geleden alles veranderd en het heeft tot voor een week geduurd voordat het wel weer kon. Nu is het weer afgesloten.

Jos van den Bosch: Ik snap niet waarom dit telkens gebeurt. Ik wil echt nu herstel van mijn account want ik ga echt niet voor de vijfde keer al mijn wachtwoorden veranderen.

Andrez: Dat is balen. Heb je ook een bericht ontvangen wat de reden is?

Jos van den Bosch: Ik heb een bericht ontvangen over het sturen van spam via mijn email, maar ik verstuur bijna niets. Ik zit in Zuid Frankrijk en het is belangrijk voor mij om te kunnen communiceren. Ik zit 3 maanden in Zuid Frankrijk!

Andrez: Ah, dan snap ik het wel. Het IP adres in Frankrijk wordt door ons systeem gezien als een malifide IP (namelijk, dit is niet in Nederland)

Dat is de reden dat het wordt geblokkeerd.

Jos van den Bosch: Het is de wifi van de camping die ik gebruik. Daar heb ik 100 euro voor betaald.

Andrez: Aangezien het gaat om je "vaste" aansluiting, gaat ons systeem er vanuit dat je vanuit huis berichten zou moeten sturen.

Jos van den Bosch: Dan zit jullie systeem dus duidelijk fout.

Andrez: Het blijft een IP adres in het buitenland.

Jos van den Bosch: Maar e-mails kun je toch van over de hele wereld sturen?

Andrez: Dat klopt, maar om onze gebruikers te beschermen, wordt er gecontroleerd waar de e-mails vandaan komen. Het abonnement staat op je adres in Nederland. En er worden nu vanuit Frankrijk berichten verstuurd. Dat "klopt" dus niet.

Je kunt in dit geval beter gebruik maken van een andere e-mail server.

Jos van den Bosch: Dat zei Funs, Mala, Tobi en Dierik ook al. Alleen hadden die het niet over een andere server. Ik heb die honderd euro betaald voor 3 maanden. En hoe stel je je dat dan voor? Ik zit bij Ziggo (nog wel) heb daar nooit problemen mee gehad in de afgelopen jaren. Wat is dit nu voor kull!

Andrez: Als mijn collega's het ook al zeiden, dan zal het zeker waar zijn. Maar met een andere server bedoel ik iets van G-Mail of hotmail. Die zijn niet locatie gebonden.

Jos van den Bosch: Ik heb na vier weken klooien met Ziggo en Outlook de zaak weer voor elkaar gekregen en nu dit. Ik ben echt boos. Ik heb die Outlook toch niet voor niets en Ziggo?

Andrez: Die heb je niet voor in Frankrijk. Dat is het hele eieren eten. Ik snap best dat het heel vervelend is, maar zo werkt het nu eenmaal.

Jos van den Bosch: Dan zorgen jullie maar dat ik dat wel in Frankrijk heb. Ik zit verdorie al tien jaar met alles bij Ziggo. Als dat niet kan, overweeg ik sterk om met alles weg te gaan. Geen TV geen internet geen telefoon en de hele mikmak.

Andrez: Dat kan niet Jos, Zo werkt het systeem nu eenmaal. Daar kan ik niets aan veranderen.

Jos van den Bosch: Dan heb ik het systeem niet meer nodig. Zo lang als ik hier in Frankrijk zit heb ik nooit problemen met Ziggo gehad. En nu gaat het opeens niet meer. De conclusie is duidelijk.

Andrez: Jammer dat je er zo over denkt, Jos. Dit is ter bescherming van onze abonnees.

Jos van den Bosch: Als je alle abonnees blokkeert heb je geen bescherming meer nodig. Over en uit!

Andrez: Onze abonnees zitten in Nederland, Jos. Niet iedereen zit in het buitenland.

Jos van den Bosch: Kul. Ik kan toch mijn laptop meenemen naar het buitenland. Ik kan zelfs alle tv programma's via Ziggo Go hier bekijken. Het gaat toch over het Wereld Wijde internet? Ik heb altijd van hieruit e-mails kunnen versturen.

Andrez: Dat klopt, maar je moet het zo bekijken. Je abonnement krijgt van ons een IP adres. Dat is een nummer waaraan iedereen op het internet kan herkennen wie jij bent. Maar nu wordt er, vanuit jou gegevens, van een ander adres e-mails verstuurd. Dat ziet het systeem als niet correct

Jos van den Bosch: Als het systeem zo afgesteld is dat dit nu gebeurt. Dan kunnen jullie ook het systeem zo afstellen dat dit in ieder geval bij mij niet gebeurt. Ik heb mijn wachtwoorden al 5 keer veranderd. Hoe kan dan iemand van mijn IP adres e-mails versturen?

Andrez: Dat IP adres is gekoppeld aan je modem.

Jos van den Bosch: Die ander heeft toch niet mijn abonnement? Dat kan toch niet. Dan moet ie mijn rekening die ik net van jullie gekregen heb ook maar betalen.

Andrez: Zoals ik al zei, dat kan niet.

Je kunt voor het verzenden van je e-mail wel naar de webmail gaan.

Jos van den Bosch: Klopt. Maar heb ik Outlook dan voor de HK?

Andrez: In het buitenland kun je inderdaad niet via outlook uitmailen op deze manier.

Jos van den Bosch: Overigens via de web mail is het verzenden van e-mails ook geblokkeerd. Dus daar schiet ik niets mee op. En ik ben een absolute leek op dit gebeid. Ik gebruik alleen mijn computer. Ik heb tot nu toe al ettelijke dagen zitten klooien om de zaak weer recht te breien. Ik heb echt geen zin meer om daar weer opnieuw aan te beginnen.

Andrez: Dat is inderdaad op dit moment geblokkeerd.

Jos van den Bosch: Ik ben op vakantie, weet je nog wel?

Andrez: Misschien is deze vergelijking begrijpelijker.

Wanneer jij en ik elkaar regelmatig bellen, weet ik je telefoonnummer omdat ik nummerherkenning heb. Wanneer jij dan opeens met een ander nummer belt, zie ik niet dat jij dat bent, en kan ik geneigd zijn niet op te nemen omdat het nummer mij onbekend is.

Jos van den Bosch: Ik schrijf columns voor de filatelistische pers en ik heb al ettelijke keren over mijn “war on digitals” geschreven. maar dit wordt te gortig.

Jos van den Bosch: Waarom nu? en waarom ben ik altijd de klos met dit soort onzinnige zaken.. Ik zou normaliter naar jullie bellen maar ook dat kan niet. En terwijl; ik eigenlijk verhalen en boeken zou moeten schrijven zit ik nu te chatten met Mala, Dierik, Fons en Tobi en nu Andrez

Andrez: Het is zoals het is, Jos. Daar kun je hoog of laag voor springen, maar dat verandert het niet. Dit gaat zo bij ons, maar ook bij onze concurrenten. We proberen onze abonnees te beschermen, en soms is dat in bepaalde gevallen onhandig. Maar het is ook zo dat je adres in Frankrijk niet onze aansluiting is.

Jos van den Bosch: Als ik in September weer thuis ben, horen jullie nog van me.



Een adembenemend kampioenschap.

Op zaterdag was het dan zo ver. Op de geweldige jeux de boulesplaats van Camping Pastory verzamelen zich twee teams. Team Belgique bestaande uit Zjos S., Freddy B. en Gerrit B, allen afkomstig uit Vlaanderen: het Belgische team. Team Holland bestaat uit Jos B., Margaret B, en Kees M. Team België heeft de beschikking over een gekende tireur (Zjos S. en twee zeer goede placeurs: Freddy B. en Gerrit B. Team Holland heeft de beschikking over twee geweldige tireurs Kees M. en Jos B. en een hele goede placeur Margaret B. De match word georganiseerd ter ere van de Belgische Nationale Feestdag die de volgende dag zal gaan plaats vinden. Dan kan er echter niet ge-jeux-de-bouled worden want dan is er een Belgische Bieravond, dan wordt er gespeeld met Duvel en Kriek en de Keuning. De Hollanders dachten dat de Belgen pech hebben omdat deze nationale feestdag op een zondag valt en ze dus naar hun vrije dag kunnen fluiten, maar tot onze verassing is niets minder waar: ze hebben, als de feestdag op zondag valt, op maandag een vrije dag. Kijk dat noem ik nog eens 'koningstrouw'.



De jeux de boules baan is onlangs gerenoveerd. Nieuw zand een nieuwe rand van omgezaagde boomstammen en een zitje waar je je nek over breekt. En een avondse zitbank voor het publiek. De baan loopt nog steeds

bergop (of af, ligt eraan waar je staat), barst van de losse steentjes en zand of in spelers termen 'kaka' en dus speelt de geluksfactor een hele grote rol. Maar hij ligt er wel en wij hebben er ons plezier van. De jeux de boules baan bij ons appartement in Valkenburg ligt er

niet, dus kan er ook niemand plezier van hebben. Deze zou aangelegd worden op kosten van de Vereniging van Eigenaren en de aanleg zou maar liefst 5000 euro moeten kosten. Ik was de enige die voor stemde, maar dan meer vanuit het perspectief dat ik geen verraad wilde plegen aan de enige sport die ik bedrijf. Hoewel ik natuurlijk in de maanden dat er gespeeld zou kunnen worden hier in Bedoin zit en volop geniet van deze imperfecte , maar wel bestaande baan van nul euro.



Het spel vangt aan. team Holland, nu verder genoemd TH mag beginnen omdat ook binnen het jeux de boules gebeuren de dames voorgaan en Margaret B. is de enige dame in het gezelschap. Zij zet

ijzersterk in en zorgt ervoor dat de tegenpartij, team Belge verder genoemd TB, maar liefst 7 ballen verspeelt om dicht bij het couchonnetteke te komen. De strijd is zeer spannend en de puntentelling kruipt vooruit met steeds één punt per gespeelde ronde. Tot de achtste rond, dan ontstaat weer zo'n situatie waarbij het couchonnetteke helemaal dicht gelegd wordt en TH er niet meer bij kan. Ook een, in de wanhoop gepleegde, poging om een 'caro' te gooien, mislukt. Deze game eindigt met de stand 11-13 ten faveure van TB. De volgende pot is ook uiterst spannend. Deze teams zijn echt wel aan elkaar gewaagd maar soms zit het niet mee. TH. verspeelt zich op de ligging van de eerste bal van de tegenstander en verliest maar liefst 8 ballen in hun pogingen om dicht bij het couchonnetteke te komen. Ze verliezen voor de tweede keer, maar nu met 9-13. Er wordt een revanche afgesproken op maandag na de aperitief die door Zjos S. en Lea B. gegeven zal worden.



Op de maandag middag worden we vorstelijk onthaald en zoals gewoonlijk vloeit er rijkelijk drank. Opvallend is de gretigheid waarmee de leden van TH. met drank worden verzorgd. Zijn dit pogingen om het spel op de avond te beïnvloeden. Tot dit inzicht gekomen doen de leden van TH het wat kalmer aan met de drank, maar het kwaad is al geschiedt. De eerste pot op die avond wordt door onfortuinlijk ketsen en het onvermogen om zich te concentreren weer verloren door TH. De stand wordt 2-13. Het team wordt door de zelfbenoemde coach Kees M. bij elkaar geroepen en de strategie wordt bepaald. Zo kan dit niet verder gaan. Er volgt een uiterst spannende wedstrijd waarbij het TH. lukt om steeds enige punten voor te blijven op TB. Er wordt geweldig geketst. Er volgt zelfs in een vrijwel onoplosbare situatie, een 'caro' dat de hele ligging verandert ten voordele van TH. Het inmiddels in grote getale toegestroomde publiek te weten de dames José en Lea, steken hun enthousiasme niet onder de niet aanwezige stoelen of de krakkemikkelige bank. Deze bank zakt gevaarlijk door als je er op gaat

zitten. Uiteindelijk wint TH met 13-4 en is de eer voor Nederland gered.

Aangezien ettelijk gasten de volgende dag weer huiswaarts keren, vanuit dit heerlijke klimaat terug naar de harde hete werkelijkheid in onze streken, is deze uitslag geldig voor een heel jaar. Er zal volgend jaar weer opnieuw, om de eer, gespeeld moeten worden.

Overigens: een 'caro' is een boogbal waarbij de gegooide bal recht bovenop de bal van de tegenstander valt. Zijn totale kinetische energie wordt dan omgezet in bewegingsenergie en de bal van de tegenstander schiet weg waarbij de gegooide bal op diens plek blijft liggen. Gewaagde worp die soms lukt met veel geluk en vaderlandsliefde. Een topmanifestatie van 'ketsen'.

(De foto's van Margaret en Jos in actie zijn uit 1996)



Boulen in 2017

Over-zomereren.

Toen ik nog op de lagere school zat haatte ik de zomer vakanties. Immers als je nog op school zat scheen de zon mateloos en de dag dat je vakantie kreeg, begon het te regenen en hield het niet meer op totdat je weer naar school moest. Van klimaat kennis was geen sprake en het zwemwater van het Terworm openlucht zwembad was kolere koud. Ik was ook altijd al gefascineerd door de Russische verhalen waarin de rijke mensen hun hele huishouden in de zomer verplaatsten naar een buitenhuis of een 'Datsja' om zo de zomer door te komen met altijd mooi weer. Later, na dezelfde ellende en



ettelijke verregende zomers in de Belgische Ardennen (ook heel mooi) en de Franse Westkust met als apotheose veertien dagen mist, regen en sneeuw in Oostenrijk na één mooie dag, besloot ik om terug te keren naar de Provence waar je een garantie hebt op goed weer en waar misschien op termijn ook wel een 'datsja' te vinden was. Hier, soms wat veel wind, soms ietwat warm, maar door de bank genomen altijd ideaal vakantieweer.

Vaak zat ik met medelijden te kijken naar de berichten van de Nederlandse

vakantiegangers die verdronken op hun camping en ondanks dagen lang druilerig weer volhardden in hun weigering om naar het buitenland te gaan. Hebben toch ook hard moeten werken voor hun zuurverdiende vakantie.

Veel kennissen, vooral na hun pensionering, ruilden de seizoenen in. In de winter gingen ze 'overwinteren' in Spanje. Nee, wij zijn te zeer gehecht aan kerst en de vaak idiote tradities die daaraan vasthangen. Willen we toch niet missen. Baggerde ik rond de kerst in de jaren negentig nog door centimeters hoge sneeuw in Klimmen en

omgeving, werd die typische kerstsfeer vervangen door



namaaksneeuw en jengel muziek in de winkelcentra. Ooit in de zeventigers van die eeuw, werd een carnaval afgelast omdat je je door anderhalve meter sneeuw moest laveren om vooruit te komen. Tja jongens, dat is nu net zoiets als dat je kleinkinderen vragen: “Opa waar is die draaiende schijf voor op dat apparaat?” als ze een oude telefoon zien.

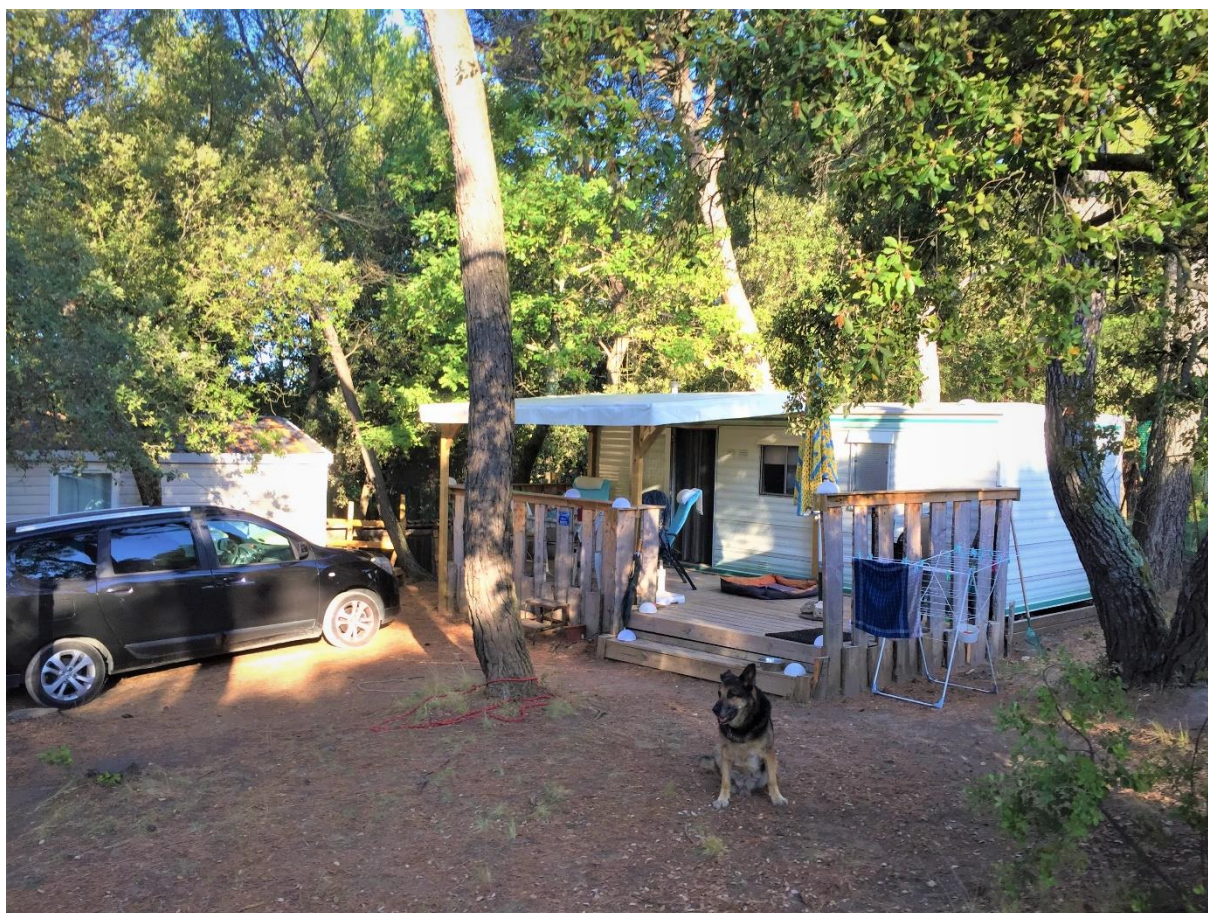
Tijden veranderen. Ik heb een kennis die al zat te griezelen als ik Zuid-Frankrijk noemde als vakantiebestemming. Het liefst ging hij naar Schotland, immers garantie op koud weer en regenbuien. Alleen al

bij de naam ‘IJsland’ begin ik te griezelen en met afgrijzen zag ik mijn schoonzusje in het voorjaar daar naar toe vertrekken als vakantie bestemming.

Toen kwam er de klimaatverandering. “Hoe zal die uitpakken?”, vroeg ik mij zelf af. Als overal de temperaturen omhoog gaan wordt het dan in mijn geliefde Provence niet veel te warm? Maar wat blijkt, het wordt af en toe ook wel een beetje warmer, maar toch anders dan verwacht. De hogere temperaturen zijn we hier gewend en je past je aan. Nu doe ik toch al niet te veel als ik hier ben, immers ‘vakantie’, weet je wel, maar is het warm dan kun je gewoon niets doen. Tot een uur of zes, dan begint pas het echte leven en krijg je geweldige nachten terug voor de geleden schade. Ik krijg appjes van mijn familie die zich teruggetrokken hebben in hun appartement met de airco aan, bij buitentemperaturen van rond de 39 graden in de schaduw en een luchtvochtigheid van 90 procent. Komen niet meer

buiten. Wij zitten op ons terras en genieten van lekkere temperaturen zo rond de 34 graden in de schaduw en hebben nog geen enkele avond niet kunnen slapen van de hitte. Het meeste vocht zit dan ook niet in de lucht maar in de glazen en dat is geweldig goed uit te houden.

Ik heb zo het gevoel dat we in de toekomst gaan zeggen: “We gaan lekker ‘over-zomereren’ in de Provence!”



2019

De 'Qui-elle-oewalle'

Enige dagen geleden, tijdens mijn ochtend wandeling, hoor ik opeens een prachtig vogelgezag. Heel apart, had ik hier nooit eerder gehoord. Maar te zien was er niets, sowieso al vanwege het feit dat ik niet meer zo heel goed kan zien. Verbaasd over het heldere ietwat trompetterende zuivere gezag keer ik huiswaarts en vertel de huisvogelaar van mijn ervaring. Zij heeft door het internet een aardige kennis van vogelgeluiden opgebouwd maar weet mijn aanduidingen niet thuis te brengen. Het onderwerp word in de groep gegooit. Mijn suggestie dat het hier om spechten gaat word honend verworpen, want het lachende geluid dat spechten maken, daar is echt geen sprake van. Bij een Jeux de Boules sessie die avond, is het geluid weer te horen, en: "oh", zegt José, "dat is de Wielwaal!" Ze heft meteen het lied aan, dat iedereen kent over de Wielwaal, jij kent het ook, althans het begin: "Komt mee naar buiten, allemaal, dan zoeken wij de Wiehewielelwaal" Maar verder kom je niet. Het einde van het lied tudeloo maar anders niet, lijkt in gene verte op wat ik gehoord heb.



Die betoverde melodie blijft verdorie in mijn hersenen hangen. Ik sta er mee op en ga ermee naar bed. Na een paar dagen is die worm uit mijn oren weer verdwenen. Maar vanochtend, bij de koffie op het terras, vliegt hij ergens om ons heen en

produceert het kenmerkende geluid. Nu is het genoeg, vogelaar Margaret pakt meteen haar iPhone met Google en laat, na eerst een reclame doorgeworsteld te hebben over soep, het geluid horen dat

deze vogel maakt en verdorie: “dat is em!”. En hoe gaat nu dat lied? Ook dat vind je op Google in een site genaamd: “de Liedjeskist”.

Kom mee naar buiten allemaal

Dan zoeken wij de wielewaal

Zo ver komt vrijwel iedereen, maar is het dan: die querulant, of in mijn geheugen zat: “en vinden wij die deugeniet, dan horen wij zijn lied”. Klopt niets van.. moet zijn

En horen wij die muzikant

Dan is zomer weer in 't land

Blijkbaar komt die querulant bij het begin van de zomer weer terug van weg geweest, Nu is het al een halfjaar volop zomer hier. Deze houdt het lang vol, blijkbaar. Dan het refrein, tot mijn verbazing, waar haalt ie het vandaan, want zo klonk het echt niet!

Dudeljo klinkt zijn lied (2x)

Dudeljo en anders niet

Er is ook nog een tweede couplet:

Hij woont in 't dichte eikenbos

Gekleed in gouden vederdos

Daar jodelt hij op zijn schalmei

Tovert onze harten blij!

Dudeljo klinkt zijn lied (2x)

Dudeljo en anders niet.

Het eikenbos is hier volop aanwezig, maar dan wel van de mediterrane versie. Dus geen last van de ‘EPR’ oftewel de ‘Eiken-prosecorups’. Inderdaad, Je ziet hem niet. Margaret heeft nog pogingen gedaan met behulp van een verre kijker, maar hij verschuilt

zich heel goed. Google toont ons zijn afbeelding het is een heel mooi 'goudhaantje'.

Hij jodelt op zijn schalmei... nou, nou... Zo'n klein vogeltje met een schalmei? Al ik moet toegeven hij produceert aardig wat volumen voor zo'n klein beestje. De harten blij? Ja, een volmondig ja, het is een opwekkend geluid.



Maar dan : Dodeljo? Dat kan ik godsonmogelijk terugbrengen in wat ik gehoord heb. En dan ook nog: 'anders niet'? Nou ik heb wat heel anders gehoord, hoor.

Hoe heet ie eigenlijk in het Frans? Weer brengt Google de oplossing. Wat verschijnt daar tot ieders verbazing op het scherm? 'Wielewaal'. Zal wel fout zijn of onbekend in Fransenland. Maar nee hoor, de juffrouw zegt : 'Qui-elle-walle.'

Zo, nu ik dit geschreven heb, hoop ik dat die worm weer snel uit mijn oren vertrekt.

Schoonheid.

Het is maandag, marktdag. We zitten op het terras van 'de l'Observatoire' samen met onze vrienden uit Aubignon. Het is altijd



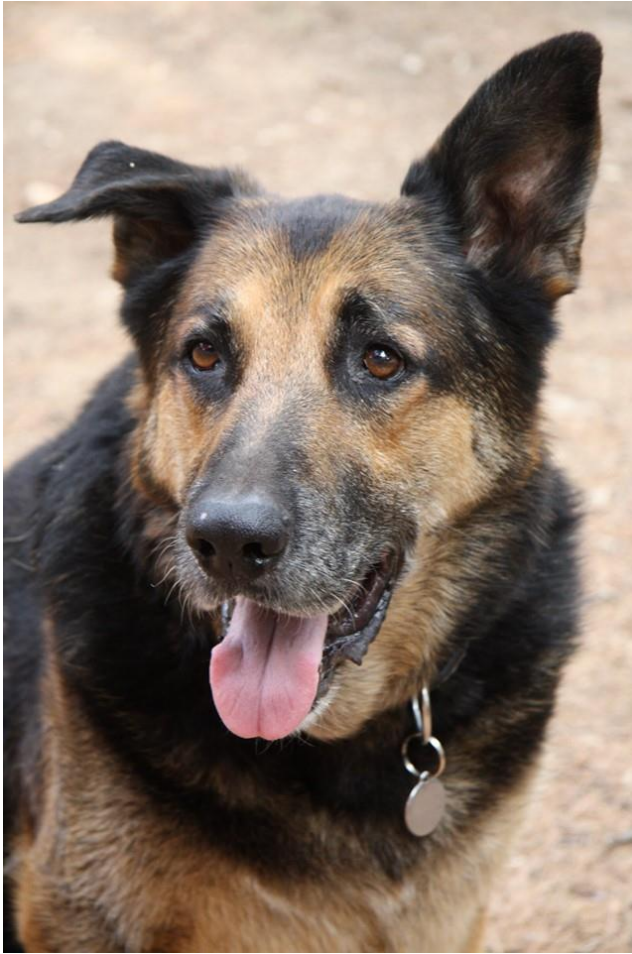
heerlijk toeven daar. Ik ga met de hond niet naar de markt, veel te druk. Ik loop buitenom en probeer me dan op studentikoze wijze (goed afgekeken vroeger) in te vechten op dit terras. Dat gaat me tegenwoordig goed af en zo verover ik ook deze morgen een

tafeltje waaraan zich, dan na enige tijd, mijn vrouw en onze vrienden nestelen. De hond heeft zich naast mijn stoel gelegd en ligt uitgebreid te snurken. Lange John geeft nog een rondje en de ober, de enige sympathieke van het stel saggerijnen, oorspronkelijk afkomstig uit Spanje, dus altijd met de neus in de lucht, geen lachje kan er vanaf, gaat de bestelling afwikkelen. Maar de prijzen zijn 'sympa' en het bier is goed. Als de ober terugkomt bukt hij zich om de twee kir en de twee glazen bier op tafel te zetten. Waarom weet ik niet, misschien een onverhoedse beweging van mijn vriend, maar de vier glazen kiepen naar voren en een tsunami van bier en kir golft over het dienblad boven op Boris. Mijn broek krijgt een part bier mee maar Boris krijgt alle kir. De kir, een mengsel van witte wijn en crème de cassis (niet de cassis likeur, hoor) valt op en bij Boris in de smaak en hij begint als een dolle te likken. Excuses van de ober zijn er niet bij, te Spaans in de roots.... Hij kijkt mij aan en ik heb hem nog nooit zo verstoord zien kijken, "kan ik toch niks aan doen!", wil je dan uitroepen. Als we huiswaarts keren plakt Boris als een karamel. Wat te doen?. ik besluit om hem gewoon maar onder de douche te zetten. Hij laat dat allemaal lijdzaam toe en als we weer de douche

uitkomen en ik deze goed schoonmaak met de trekker, schudt hij zich eens lekker uit. Hij lijkt wel een stekelvarken.

Ik kijk omhoog en kijk tegen twee jongemannen aan. Zij staan met een groepje van zes aan de andere kant van het toiletblok. Studenten, denk ik, uit het goede milieu. De een heeft een zwembroekje aan en ziet er goed uit. De ander heeft een, net te klein, handdoekje omgeslagen. Deze jongen is verblindend mooi. Wat een figuur, roomblank en ongeschonden. Het groepje kenmerkt zich door het ontbreken van enige tatoeage. Dat hebben ze ook allemaal niet nodig. Mijn vroegere keuringsarts van de Kernforschungsanlage in Jülich zo zeggen: "Intellectueel atletisch". Ze vragen naar de douche, en ik antwoord, nog steeds 'flabbergasted', dat deze douches te prefereren zijn boven die aan het beneden. terrein omdat ze veel groter zijn. Dan draait de ene zich om en ik zie de hele blote achterkant en meteen schiet me Michelangelo in gedachte naar wiens blote marmeren beelden ik vroeger eindeloos kon staren, overtuigd dat iets mooiers niet bestond. Ik moet oppassen dat ik niet ga staren, staat zo onbeleefd. Maar ik weet nog dat ik ook eens de tegenovergestelde ervaring heb gehad met de huishoudster van Pastoor Crombach, mijn biologie collega op het voormalige Coriovallum College. Die was zo lelijk dat ze mijn ogen bijna uit mijn kop trok en ik gemagnetiseerd bleef staren, verbaasd over zoveel lelijkheid.

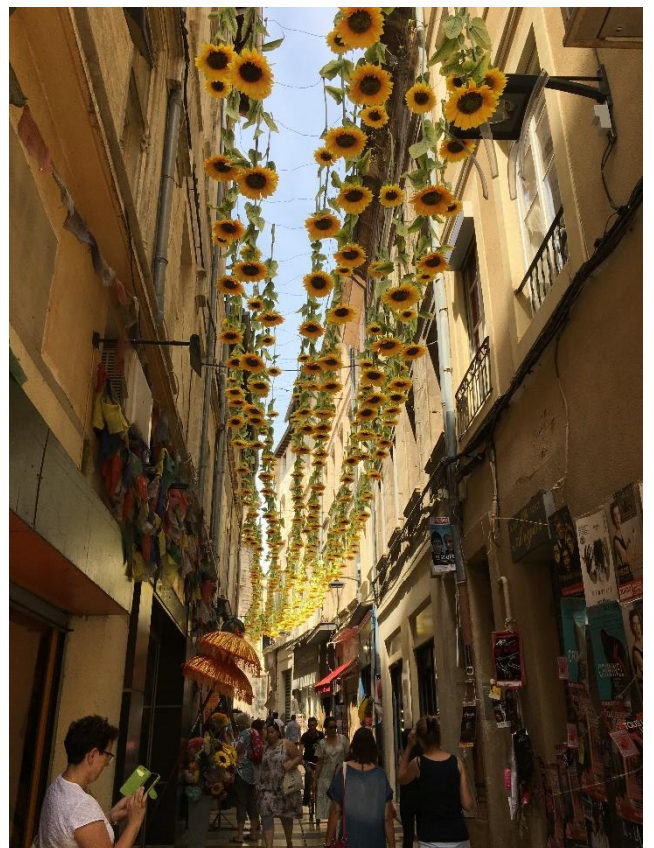
Toen we gingen eten bij Past et Basta, deze week na de markt, wederom met onze vrienden, hadden John en ik dezelfde ervaring, maar dan met een van de bedienende juffrouwen. Ook weer zo'n goddelijk figuur en een gezichtje, gebeeldhouwd. Maar daar bij Pasta et Basta weten ze dat wel, geloof ik. Deze juffrouwen zijn ook nog zo gekleed dat de figuurtjes en uit springen, lange benen, mooi gebruind, een verrukkelijke taille en door het gebruik van een lage hak ietwat en 'wipkontje'. Goddelijk.. en het eten was ook al zo



lekker. Soms wordt je niet door mensenhand verwend maar kun je de natuur zijn gang laten gaan.

Ik val voor onbedorven schoonheid. Mooie mensen hebben, ik geef het toe, bij mij, altijd een tandje voor. En je hebt er echt geen tatoeages voor nodig, stel je voor: de David van Michelangelo met een tatoe erop!

Het Festival van Avignon, Margaret en Vivian waren er.



De Poort.

Toen wij in de beginjaren hier op de camping verbleven, werd deze 's avonds afgesloten met een slagboom. Soms ook niet, omdat men het evengoed vergat maar dat maakte niets uit. In al die jaren is er nooit iets gestolen. Toen er geruchten de ronde deden dat er op andere campings bendes actief waren die tenten opensneden terwijl de mensen er in lagen, kwam de oude eigenaar Ms. Romanini op een glorieus idee. Hij had een Renautje 4 op de kop getikt in de kleuren van de Gendarmerie. De nummerplaat voorzag hij met behulp van kleurstiften van de Franse driekleur, een teken dat de auto in staatsdienst reed, en zette die voor de ingang van de camping. Nooit last gehad van die bendes.

Mijn kinderen vonden die slagboom geweldig leuk en gingen er bij op wacht staan, want dat hoort toch bij een slagboom, tenminste in die tijd.



Later kwam er een veel zwaarder exemplaar dat 's nachts afgesloten werd maar vaak ook gewoon open bleef. De Franse eigenaresse haalde zelfs de Roemeense straatmuzikanten op het terrein binnen. Daar zouden ze in ieder geval geen overlast veroorzaken.

Officieel gaat de poort om half elf dicht en mag niemand meer het terrein oprijden. Maar dat geldt alleen als de baas er zin in heeft en vooral niet voor Walen, die mogen best nog wel 's avonds om half twaalf over het terrein crossen in hun veel te dure auto's . Maar Walen behoren niet tot de 'Barbaren' want die spreken toch ook Frans, of niet soms?



Nu staat er een groot hek dat automatisch opren en dicht gaat op basis van een code die je moet intikken. Over het algemeen functioneert het apparaat goed, behalve als hij geen zin heeft.

Het is half twaalf 's avonds en ik laat nog even de hond uit. Ik loop naar

de poort en die staat netjes op voetgangersdoorgang. Dat wil zeggen dat er wel voetgangers doorheen kunnen maar geen auto's. Ik loop met de hond het ervoor liggende parkeerterrein op richting straat, als opeens die poort dicht gaat. OK, denk ik dan toets ik hem wel weer open. Bij terugkomst tik ik de code in... maar niks gebeurt. Ik twijfel dan altijd meteen aan me zelf, toets de code nog een keer in. Hij zegt 'piep'. Maar er gebeurt niets. "Ben ik dan toch de code vergeten?" denk ik. Codes onthouden en wachtwoorden is niet bepaald mijn sterkste kant. Ik toets nog een keer... niets. "Verdorie", dus ik loop buiten om langs het hekwerk, richting ons huisje. "Sufferd!", denk ik en tegen Boris' zeg ik: " dat baasje heeft hersenen als een zeef, verdorie!". Bij ons huisje aangekomen, staat Margaret aan de andere kant van het hekwerk op het terras en ik vraag de code. "Maar verdorie, dat is de goede code, heb ik ook gebruikt!" Dus buitenom maar weer terug en weer die code ingetoetst. Geen beweging. Tja dan maar er over heen. De achterkant van het hekwerk is dichtgetimmerd met houten hekjes, daar kom ik wel nog overheen geklauterd. Maar hoe krijg ik die hond aan de andere kant. Gelukkig staat er een opstapje voor een caravan, als ik Boris daarop krijg dan kan hij iets verderop net tussen de spijlen door. Zo gezegd, zo gedaan en ben ik midden in de nacht over een hek aan het klauteren. Ik krijg met veel moeite Boris zo ver om op het opstapje te gaan staan en hij past net tussen de spijlen door.

De volgende ochtend meld ik het incident bij de chef. Hij vindt het maar raar dat het hek bij gebruik van de code niet opengegaan is. En informeert of ik wel de juiste code niet vergeten ben... Maar dan zegt hij: "Is niet erg, er is een truc! Als je rechts van het hek kijkt staan er houten hekjes, daarvan kun je er een openschuiven hoewel die dicht getimmerd lijkt. Dan kun je er zo doorheen lopen met hond!". Breekt mijn klomp, hier in Frankrijk is het 'niet functioneren' altijd voorzien en ingebouwd.



Festival in Avignon, straat toneel. Margaret en Vivian waren er.

“Leistungen”.

Als je in Duitsland een hotel reserveert krijg je op de site van dat hotel altijd een lijst met “Leistungen”. Daarmee bedoelen ze, al datgene wat dat hotel voor je in petto heeft of voor je kan doen. Op deze camping in Frankrijk is dat helemaal niet nodig, want ze doen verder niets dan wat nodig is. Wil niet zeggen dat het geen goede camping is, alles is in orde, nette toiletten en douches die regelmatig goed schoon gehouden worden. Leuke schaduwplekken en over het algemeen leuke mensen. That's it! Twee sterren en verder geen gezeur. Géén zwembad, gelukkig. Het was een familiecamping maar dat karakter is in de evolutie van het camping wezen helemaal verloren gegaan. Vroeger kwam de Fransman 's avonds nog wel eens uit zijn caravan, maar tegenwoordig zitten ze allemaal aan de beeldbuis gekluisterd en alleen gekke buitenlanders spelen 's avonds nog wel eens een partijtje Jeux de Boules.



Van de gezelligheid, met grote camping barbecues en dansfeesten is alleen nog maar een zondagse ‘Belgische Bieravond’ overgebleven en die wordt door de doortrekkers maar spaarzaam bezocht. Bij de laatste bieravond wilde de chef me een plezier doen. Ik had geklaagd dat de muziek ook best wel eens mocht variëren. Hij had namelijk maar een CD'tje achtergrondmuziek met Django Reinhardt, Jazzclub de France. Lekker muziek voor een keertje maar hetzelfde steeds achter elkaar, dat moordende tempo en dan weer elke avond, nee, te veel van het goede. Hij had echt zijn best gedaan en speciaal voor de gasten een CD met ... André Hazes!!! Nu kun je me alle soorten muziek voorzetten, maar Hazes is toch wel het

verschrikkelijkste wat je me aan kunt doen. Ik heb hem aangeraden om die achtergrond muziek nog meer naar de achtergrond te schuiven. De Duvel maakte het geheel verteerbaar.

Voor de rest zijn er geen extra 'Leistungen'. Die komen meetstal van buitenaf. Zo heb je de laatste jaren het verschijnsel 'food truck'. Een of andere ondernemer plaatst zich met zijn kar, waarin voedsel wordt



bereid, voor de poort en hoopt dan op klandizie. Op zondag en donderdag een Taco-boer. Op woensdag en vrijdag een Pizza boer en op dinsdag een kippen boer. Die Pizza boer moet het hebben van de doortrekkers. Immers er zit wel een houtvuur in die kar, maar de blijvers weten onder de hand dat die Pizza bestaat uit een voorgebakken stuk karton, waarop dan een lading prut wordt gedeponeerd. En dat voor 10 euro. In het dorp krijg je bij de 'Italiaan met de grote voeren' een echte gebakken Pizza voor 9 euro. Die smaakt goddelijk, een aanrader. Daarbij komt dat de betreffende Pizza boer er ook nog zo onsmakelijk uit ziet, altijd meteen sigaret op de moel en zo. Nee, ontwijken die man.

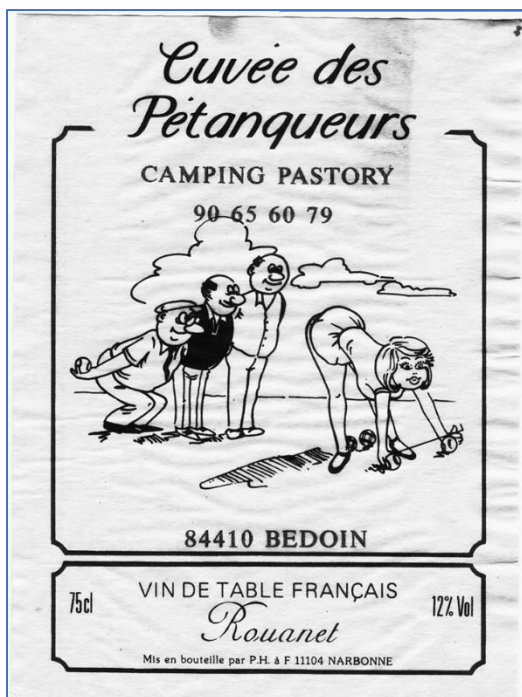
De Taco boer, och je moet ervan houden. Ik ben er niet zo'n fan van. Stuurt zijn Zuid-Amerikaans ogende bloedjes de camping op om reclame te maken.

Maar dan de kippen boer. De firma 'Cot-cot'. Twee fris ogende jonge mannen, die het zakelijk ook wel begrepen hebben. Ze lopen om een uur of 5 de camping af en nemen bestellingen op. Je kunt er gegrilde



kippen in alle soorten en formaten krijgen, maar ook gegrilde hammetjes. En hoe die Fransen dat klaar krijgen met die kippen, ik weet het niet, maar je vreet je vingers erbij op. Is het door het gebruikte kruidenmengsel? Ze vallen zowat uit elkaar als ze gaar van het spit komen. En

dan dat velletje, alleen al daarvan loopt het water in je mond! Gek is dat alle mannen dol zijn op het knapperige huidje terwijl de vrouwen altijd vragen om het witvlees. Een hele kip is net teveel voor ons beiden, dus Boris vindt het ook geweldig. Daar komt nog bij dat die



jongens, het is hun eigen bedrijf, terwijl ze staan te bakken, zo links en rechts een glas uitdelen en daar is men hier heel gevoelig voor. Een aantal buurtbewoners en de chef is altijd in de buurt om een glaasje pastis mee te pikken. Zelfs buurtbewoners bestellen op dinsdagmiddag hun kipje aldaar.

Tja, die jongens hebben het begrepen, die brengen het nog ver in de business.

Vermoeiende vakantie

Zo'n vakantie is maar wat vermoeiend. Na twee volle maanden zon, zon en voor de afwisseling...zon, begint het verdorie tóch niet te vervelen. We hebben één dag regen gehad met een beetje gebrommel dat door moest gaan voor 'onweer'. De volgende



ochtend was ik toch weer blij dat het zonnetje te voorschijn kwam. Mijn adagium: "op vakantie is OK, maar alleen daar waar je zon-garantie hebt" wordt hier steeds weer bewaarheid. Opmerkelijk is ook nog dat terwijl het om ons heen

donderde en bliksemde, op dit lapje aarde geen druppel viel en de zon scheen. Die grote puist met de naam Mont Ventoux, daar draait alles steeds omheen. Meestal althans. Maar echte onweders waar je



letterlijk de haren van overeind gingen staan, hebben we al lang niet meer gehad. Voor de boeren vind ik het wel sneu, want alles is zo droog als ik weet niet wat. We hebben nu twee keer gehad dat van uit het niets, de zon scheen volop, enige

druppels vielen, waardoor menig Provençaal hoopvol naar boven keek, maar na drie druppels was het alweer over. Interessant is ook dat je met de moderne hulpmiddelen steeds maar weer naar de weerberichten kijkt. Frappant is dat die vaak hele tegenstrijdige voorspellingen geven. Je hebt 'Météo France', je hebt 'La Chène' van de commerciëlen en 'Weather.com'. Natuurlijk ook onze onvolprezen 'buienradar' kun je instellen op locatie 'Bedoin' en ze

doen het allemaal. Margaret verbaast zich steeds over de verschillen.



Één week vooruit: “Oei, het regent op de marktdag!” Ik dan steeds: “wacht nou maar af, in een week tijds kan veel veranderen!” “Ja maar ‘La Chène’ voorspelt wel regen en Météo France niet! Hoe kan dat nou?” “Nou”, zeg ik dan: “

die hebben er voordeel bij dat ze wat onrust zaaien, immers dan bellen de mensen en daar verdienen ze aan, toch? Commerciëlen leven en verdienen aan onrust.”

Bij de aankondiging ‘nuageux’ ‘ (bewolkt) in combinatie met ‘orageux’ (onweersachtig) slaat, voor het na bed gaan, bij mijn eega de paniek toe. “Haal die parasol nou weg!” en “is de goot wel schoon genoeg?”. “Moeten we de stoelen niet verplaatsen” en “laat je de hond maar vlug uit en daarna naar binnen, want zo’n natte hond is ook maar



niks!” Dan laat ik de hond uit voor het nachtelijk plasje en sta ik op de parkeerplaats, uit het licht en aanschouw de mooiste sterrenhemel die je je maar kunt voorstellen. Vervolgens blijft het de hele nacht boven de 20 graden en droog en de volgende

ochtend komt het zonnetje weer op vanachter de Mont Ventoux op en zegt ‘cou-cou’ goeie morgen, ‘daar ben ik weer.’

Met onweer schiet de Franse boer ook niets op. Dan heb je ineens een plens water en na een uurtje is alles weer kurkdroog. Nee, het zijn de onweren niet meer van vroeger. Dan donderde en bliksemde het dat het een live lust was en spoelde links en rechts de tentjes weg

en gingen de kampeerders schuilen in het toilet gebouw. Af en toe een klap, als ergens in de buurt de bliksem insloeg en zelfs ik even een onrustig moment had. Dan viel ook altijd de stroom uit en kon je gaan klooien met kaarsjes of een gaslampje. Dat waren nog eens tijden. Dan spoelde half Vaison la Romaine weg en moest je in de 'Dentelles de Mont Mirraillies' door de beken rijden omdat de bruggen weggespoeld waren.

'Vroeger was alles beter' zeggen veel lieden! Nou van mij mag het zo blijven ik ben er helemaal happy mee. Afgelopen woensdag moest ik op controle bij de oogarts in Carpentras. Het zou die woensdag bewolkt en regenachtig zijn. 's Ochtends was het enigszins bewolkt. Maar tegen elf uur was er volop zon en 's middags steeg de temperatuur weer tot 33 graden. In Carpentras, in de stad, vielen de mussen, voor zover er nog over zijn, van het dak. Jeetje wat was het heet in die stad. Gelukkig konden we de auto parkeren bij Leclercq in de overdekte parkeergarage, want als je terugkomt en de auto heeft in de zon gestaan kun je een eitje bakken op de motorkap. Het asfalt weerkaatst de hitte en je jumpt van schaduw naar schaduw. Het was zeker tien graden warmer dan hier, in Bedoin.

Ik betreur die arme mensen die daar in de binnenstad moeten wonen. Geen wonder dat de Franssen 's ochtends al, alle gordijnen en luiken potdicht doen.



Ik liep tijdens mijn ochtend wandeling tegen een ploeg van 'het water' aan. Ik had al een tijdje geleden opgemerkt dat er een plas water stond op een landweg hier in de buurt. Zij gingen aan de slag om 8 uur. Zij begonnen de weg open te zagen en de volgende ochtend was

het lek gedicht. Respect voor die mannen, zo zonder schaduw, boven het asfalt, bij temperaturen van 30 tot 33 graden. Als men de politici

dat eens liet doen, was de vroegtijdige pensionering ineens absoluut geen probleem meer!

Ik had dit nog niet geschreven of:



De Mont Ventoux

Ochtendwandeling deel 1

Ik ga met de hond wandelen, het is half acht dus nog lekker koel. Langs het tentje van Gauthier, hé hij is er niet, waar zou die nu al uithangen? Hij is eergisteren met de trein uit Parijs gekomen samen met zijn hond. Een super lieve bokser. Heeft zijn tentje opgezet tegenover ons huisje. Het is een aardige jongen met voorkeur voor alternatief. Eet geen vlees en zo! Hoewel, zo alternatief is hij ook weer niet want een glas wijn versmaadt hij niet en een sjekkie draait hij ook graag, zo bleek gisterenmiddag toen ik hem uitnodigde voor de 'apéro'. Maar hij speelt 'Jeux de Boules' en dat komt misschien nog van pas als we een man missen.



Ik loop richting de uitgang en daar ligt de zonlachende Mont Ventoux voor me. De zon is net over de horizon gepiept en verwarmt je meteen. Het was fris vannacht. In de schaduw is het koud maar in de zon is het meteen lekker.

“Wat lopen we vandaag, Boris?” Het wordt weer hetzelfde rondje met het hondje. Wij zijn niet meer zo kieskeurig in de route, dus lopen we steeds hetzelfde cirkeltje. Ik ben voorzien van een tuut met daarin de resten stokbrood van de vorige dag, aangevuld met een stuk oud stokbrood dat ik krijg van de vrouw van ‘de kok’, toen ik langs hun huisje liep. “Voor je vrienden”, zei ze! Ja, voor mijn vrienden: het paard, de ezel en de vijf geitjes. We lopen langs het hekwerk en slaan achter mijn huisje links af en lopen zo de bosweg af. Daar begint Boris al tegen mijn been te stoten: “Hé gooi nou die bal! ”, zegt hij tegen me. Maar ik houd hem nog even aan de lijn want anders kakt hij zo vlak voor de tent van de Tsjechische Mont Ventoux bedwingers, die daar met een

groep staan opgesteld, op het tenten terrein dat vlak achter mijn huisje ligt. Onder aan het pad dat naar beneden loopt, sla ik rechts af de bosjes in. Daar gooi ik de bal pas nadat Boris eerst zijn behoefte heeft gedaan. Voor de afwisseling eens mooi naast het gangpad zoals hem dat geleerd is. Al een zorg minder want zijn welbevinden kan je afmeten aan zijn kakgedrag. Vandaag is alles in orde. Verder blijft het daarbij voor wat betreft het spelen met de bal. Hij is zo oud van leden maar nog steeds zo jong en speels in zijn hoofd. Het is moeilijk om je te beheersen en hem zijn zin te geven voor wat betreft het spelen met de bal immers dan loopt hij de hele dag mank. We lopen weer



omhoog, hetgeen mijn iPhone registreert als 'trap', en dan nog een stukje langs de weg. Dan buigen we links af, een pad waaraan enkele villa's liggen en de boerderij van Monsieur Didier. Gisteravond is er in een van deze villa's een feest gehouden waarbij ze tot 5 uur 's ochtends zijn doorgegaan met eentonige 'boem-boem muziek'. Wij liggen er het dichtste bij maar ik heb er niet veel van gehoord. Heeft ook voordelen als je een beetje doof bent. Later hoorde

ik dat er campinggasten vol verwijten naar de chef gegaan zijn en ze waren zo verontwaardigd dat ze stante pede vertrokken zijn.

Hoogstwaarschijnlijk fietsers die 's ochtend om 6 uur, met veel lawaai opstaan om al schreeuwend tegen elkaar langs de camping te fietsen. Keihard tegen elkaar de spreuken herhalend: "Wir spreken Dutsch," etc. Het bord staat er nog steeds, terwijl er geen hond van het personeel iets verder komt dan een beetje gebroken Engels.

Maar goed. Ik geef de beestjes hun stukjes brood, die ik van te voren netjes gesneden heb'. Onlangs gaf de vrouw van 'de kok' me een oud

stokbrood mee toen ik de camping verliet. Ik heb een steen moeten zoeken, om gelijk een neanderthaler het stokbrood klein te krijgen. Ik kreeg het met de hand niet gebroken, zo keihard was dat brood geworden. Maar de beestjes vinden alles heerlijk. Terwijl ik daar zo sta, word ik opeens vanachteren aangesproken. “Goedendag



monsieur “ Het is de moeder van Leomare, een jongeman die ik vorig jaar ook hier heb ontmoet en die straalde van ondeugd en levenslust en altijd in begeleiding van een prachtige Mechels herderinnetje met de naam ‘Lady’, die vooral bij Boris in de smaak viel. Zij zegt dat ze me

herkende aan de hond, hij functioneert altijd als ‘marker’. De moeder ziet er ook goed uit ondanks haar gevorderde leeftijd. Uiteraard



informeer ik of het goed met haar gaat en hoe het is met haar zoon. Hij woont nu aan de grens met België, daar werkt hij. Al keuvelend komen we over haar werk te spreken. Zij woont in een Mobilhome iets verderop, waar ook haar twee paarden staan. Zij werkt als

vakantiemakelaar en ‘gardien’ voor Mister Richardson, een rijke Engelsman die het kapitale huis gekocht heeft dat hier achter ons ligt. Ik informeer hoe het gaat met Mister Richardson, ik heb hem een paar jaar geleden persoonlijk hier ontmoet, een aardige vent. Met hem gaat het heel goed blijkt, maar met zijn dochter gaat het slecht. Zij heeft Multipole Sclerose en is er slecht aan toe. Ben je rijk en dan krijgt je dochter zoiets. Ik vraag haar naar het huis van Richardson. Ik had in het geruchtencircuit gehoord dat het van de familie van Didier

is geweest. Zij vertelt het trieste verhaal van het huis. Het behoorde oorspronkelijk toe aan de vader van Didier, de vriendelijke gozer, die hier zijn selfmade boerderij heeft gebouwd in de vorm van een Mobilhome. De vader heeft om een of andere reden het huis verzopen of vergokt en slechts het stukje land aan de voorzijde is voor Didier gebleven. Daar heeft hij die Mobilhome neergezet en mocht er van de koper, Mister Richardson, blijven wonen. Nu heeft hij er, om bestemmingsplannen te ontlopen, een grote stal omheen gebouwd en woont dus met zijn gezinnetje tegenover zijn ouderlijk huis. Ik vraag mezelf in gedachte af of ik daar zou kunnen wonen, zo



vlak tegenover het huis dat eigenlijk van jou zou moeten zijn als je niet zo'n vervelende vader had gehad. Elke dag weer geconfronteerd te worden met het verleden waar van alles misging buiten jouw schuld om. Hoeveel van dit soort inheemse horror verhalen zweven hier rond, de

Provence staat er bekend om.



Van Didier zijn ook de diertjes die nu mijn broodrestjes verorberen. Richardson vindt het allemaal best goed, immers Didier heeft ook een roedel honden en dat schrikt insluipers af. Ook de gasten die regelmatig in Richardsons huis verblijven, vinden een paar troeteldieren wel

leuk, kinderen vooral. Ze zijn zo lief. De ezel, volgens de vrouw, is bijzonder: hij laat zijn oren strelen en dat hoef je niet bij andere ezels te proberen, ezels haten dat! Hij is in de loop van de tijd ook wat

spraakzamer geworden, tegenwoordig staat die al te balken als ik aan kom lopen. Hij kan zestig jaar worden, weet zij nog te vertellen. Het paard, vertelt zij, is al oud. Zeker dertig jaar. Zij kan dat als paardenkenner zien, aan de stand van de tanden. Hoe meer die naar voren staan, hoe ouder zij zijn. “Ik heb mijn paarden nodig”, verzucht zij hardop, “In deze harteloze wereld. De mensen weten niet meer waarover het gaat!” verzucht zij. Daarbij wijst zij op haar hart. Ik vermoed lichte esoterische achtergronden en beaam de conclusie om verdere droeve discussie uit de weg te gaan. “Ik ga werken”, zegt zij, “bij Gertrud en Waldemar, een Duits koppel uit ‘Bavaria’ die aan de overkant tegen de berg wonen. Zij is docent aan de universiteit en hij is gepensioneerd advocaat. Zij is mijn vriendin. Ik werk er graag!”.

(voortzetting volgt)



Het ochtendgloren. Bedoin augustus 2019.

De ochtendwandeling deel 2

Boris die ik vastgelegd heb aan een paaltje, maak ik weer los. Hij blaft onophoudelijk als ik de beestjes voer want hij vindt die geiten maar niks en dat genoeg is wederzijds. Als hij langs de afrastering loopt doet menige geitenmoeder een uitval met de horens naar voren, gelukkig tegengehouden door de draad. Nu pakt hij zijn bal en we zeggen goeiedag tegen de diertjes, 'tot morgen' en vervolgen onze weg. Op de verharde weg aangekomen. Lopen we langs de villa waar



Maya woont. Een collie, een vrouwtje, die Boris plaagt en ontwijkt, door vanaf een afstandje te blaffen. Boris zou zo graag eens willen ruiken, want tot meer is hij niet meer in staat. Maar dat laat zij niet toe, de pestkop. Er komt op de weg een oud vrouwtje aan

geschuifeld en uiteraard begint het met: "Warm hè!" Ze zegt, omdat Maya staat te blaffen als een gek: "Dat is Maya, die gaat dadelijk naar binnen, want het is weer veel te warm." Ik vertel dat ik al op dit vroege uur met de hond ga lopen, normaal loop ik pas om tien uur. Maar voor dat ik mijn zin kan afmaken, zwaait zij met het karakteristieke 'Franse oude vrouwen vingertje' en interrumpeert me: "veel te heet, veel te heet dan, je moet voor achten gaan en dan naar binnen en alle luiken en ramen dicht, dus dat ga ik nu maar eens doen!" en ze draait zich om en loopt bij mij vandaan. Ik krijg de kans niet om dit te beamen en te zeggen dat ik dat al in praktijk heb gebracht. Ik buig af van de verharde weg, het eikenbosje in. Opeens blijft Boris stokstijf staan. "Wat is dit nu?", maar voordat ik het in de gaten heb staat 'Blitssie' naast me te kwispelen. Ik heb hem 'Blitssie' genoemd omdat hij steeds onverwacht naast je staat te kwispelen, zo vanuit het niets. Het is een vrijgevochten hond, waarvan ik denk dat

de baasjes het opgegeven hebben om hem binnen te houden. Hij loopt getooid met band en penning gewoon los en af en toe zie ik hem vanuit ons huisje langs de weg schooieren en houd mijn hart vast vanwege het verkeer. Tot nu toe loopt het altijd goed af. Hij loopt enthousiast onze wandelingen mee om dan plotsklaps weer te verdwijnen. Zo ook nu: hij loopt een halve kilometer naast me te springen, en te draaien naar Boris, die het allemaal wel goed vindt. Dan is ie weer verdwenen. Wanneer we weer aan de achterzijde van de camping komen loop ik tegen Gauthier aan. Eerst kan ik niet zien wie me roept: “hé Zjos!” Hij heeft de zon in de rug. Dan zie ik hem en vraag me af wat hij zo vroeg al op straat doet. Hij vertelt dat hij al vanaf vanochtend vijf uur heeft gewandeld. Hij kon niet slapen door dat feestgedruis en besloot toen maar om met zijn hond Vega, te



gaan lopen. Hij is naar de groeve geweest. Ik had hem er gisterenavond over verteld. Hij is helemaal ontdaan door die groeve. Hij vindt het een prachtig landschap met die prachtige kleuren. Het zand heeft de meest verschillende kleuren en ik vertel hem dat ik daar vroeger met de kids naar toe ging om in een jampotje verschillende lagen gekleurd zand te leggen dat stond dan als herinnering jarenlang bij hun op de kamer. Ik geef hem ook uitleg over de naam ‘Demoiselles coiffée’, die door water en wind uitgesleten hoge toppen okerzandsteen bedekt met een laagje puimsteen. Ze lijken op dames die naar de kapper zijn geweest. Hij is

er even gaan liggen vertelt hij en toen in slaap gevallen. Hij gaat er beslist nog eens naartoe. Ik ken dat gevoel als je in die groeve bent. Ik wandelde er ook vaak naartoe met Boris. Klom naar dan het hoogste punt en waande me een koning in mijn koninkrijk. Kon daar uren zitten, genietend van het kleurige landschap en de zalige stilte die er heerst.

Bij de receptie staat de chef al met het stokbrood voor vandaag. “Heb jij dat lawaai vannacht ook gehoord?” Ik zeg hem dat ik wel iets gehoord heb, maar dat ik mijn oren uit had. Later vraag ik me af waarom hij de politie niet gebeld heeft? Maar ja, dit is Frankrijk en ik denk niet dat de gendarmes zin hebben om midden in de nacht naar verborgen villa’s te gaan zoeken in de ‘middle of nowhere’.

Als ik bij ons huisje kom, zeg ik tegen Boris: “wat je toch niet allemaal hoort bij zo’n ochtendwandeling, he lieverd? Hij kijkt me met zijn grote donkere ogen begrijpend aan. Vlug thee gaan zetten voor het vrouwtje, anders komt ze haar bed niet uit. De wandeling heeft langer geduurd dan voorzien.



De receptie, 2019.

Feest!

Op 15 augustus wordt hier in Bedoin het 'Fête Votive' gevierd. Ik dacht altijd dat het iets met stemmen te maken had. Een feest voor het 'stem-vee' dacht ik in mijn onnozelheid. De gemeente doet iets terug voor haar burgers. Maar niets is minder waar. Het 'Fête Votive', is het feest van de dag van de patroonheilige. Het is een feest



georganiseerd door het dorp ter ere van zijn patroonheilige. De oorsprong van het 'Fête Votive' was in eerste instantie religieus. Nu heeft de gemeente de taak overgenomen. Deze tradities komen voor in de Languedoc en vooral de Provence .Wij kenden

dat ook wel in de vorm van oogstfeesten. Men is blij dat de eerste oogsten binnengehaald kunnen worden en dat moet gevierd worden.



De traditie wil dat er kermisattracties zijn, dat er een gezamenlijke maaltijd op het openbare plein gehouden wordt. Verder een gratis loterij een 'Jeux de Boules' concours en een muziekavond. Hier was het de laatste dagen raak. Omdat de 15^e augustus op een donderdag viel en dat is ook

nog een feestdag in Frankrijk, plakte men er dit jaar maar liefst 4 dagen aan. De laatste muzieknoot klonk zondagavond om 02.00 uur. Die avond hebben wij op de camping kunnen genieten van een prachtig vuurwerk. Als je bij Marie-Francoise voor het huis gaat staan kun je het vanuit de verste geweldig goed zien. Boris voelde zich een beetje minder, maar het wende vlug. Die avond was er op het schoolplein een trio. Het orkest, "Namas Pamous' deed daar

geweldig zijn best en het werd met veel applaus gewaardeerd. Het is een trio uit de omgeving van Avignon die overlopen van energie en alle stijlen kunnen presenteren. Zij vallen hier erg in de smaak. Op de andere avonden hebben we, in afwijking van vorige jaren, niet van de



muziek kunnen genieten, want de wind stond áf-landig'. De volgende middag was er een gratis 'apéro' aangeboden door 'les Vignerons du Mont Ventoux' de wijn boeren coöperatie van Bedoin, die hebben genoeg op voorraad. Zaterdag was er

een dansavond met het 'Orchestre Laurent Comtat et Zouk Machine'. Niet alleen moderne muziek, maar ook het typische Franse repertoire komt aan bod en menig oud koppel trekt zich aan elkaar op en zwiert op de noten van een 'trekzak' over het schoolplein en kunnen verbazingwekkend goed de tango dansen. Dit is de sfeer die het in Franse films zo goed doet. Op zondag was er nog een orkest, maar de zin was op. De kermis draait op volle toeren. De kinder-attracties zijn



ook nog laat open, immers die kids hier gaan niet om acht uur naar bed, nee zij zwieren ook nog om twaalf uur over straat. Het belangrijkste element op de kermis is

de tafel waar roulette gespeeld wordt. Er wordt stevig gegokt. Hoe ze die tafel waterpas kan staan is me een raadsel maar er wordt niet minder om gegokt.

Wat betekent dat nu voor de doorsnee Bédoinnois? Hij is op maandag kapot. Maar dan is er markt en ook daar moeten zaken gedaan worden. Deze maandag was het superdruk. Je kon over de

hoofden lopen. Ik spreek met Rafael, de 'chef cuisine' (maar je mag ook kok zeggen) van een eetgelegenheid aan het schoolplein. Hij heeft een huisje zoals wij ook hebben, hier op de camping.

Zondagochtend stond hij op zijn terras, ik hoorde hem van verre.



Verstokt roker als hij is, geeft hij elke morgen een concert met 'longmuziek' en dan weet je dat hij er is. "Bonjour chef! Hoe gaatie?" "Ben kapot", zegt hij. Hij vertelt dat hij gisterennacht om 03.00 uur de deur van het restaurant achter zich dicht trok en nu moet hij weer. "Tja", denk ik, "da's seizoensarbeid. In de zomer werk je je kapot en 's winters liggen ze thuis op de bank. "Maar", zegt hij, "dit jaar is het wel extreem, vier dagen achter

elkaar, eigenlijk vijf dagen want maandag ochtend is het weer markt, ook dan is het weer 'au boulleau'. Dat is voor mij vijf nachten met minder dan vier uur slaap!" En je ziet het hem aan, hij heeft zware kringen onder zijn ogen. Ik wens hem veel sterkte en ben blij dat ik in dat circus niet hoef mee te draaien. Later bij terugkomst van mijn ochtendwandeling ga ik mijn stokbrood ophalen bij de receptie. De chef en ik kijken naar de wagen van Rafael, die hij daar parkeert, want half elf is half elf en dan kan er niemand meer in. "Wat doet hij toch met die auto?", vraag ik aan de chef. "Ik weet het niet", zegt deze. "Maar ik denk dat hij in een hele nauwe garage parkeert!" Op de zijkant zijn verschillende strips eraf gereden en een veelvoud aan krassen en blutsen sieren de wagen niet. Ik denk dat hij, als hij het

café 's avonds verlaat, niet meer helemaal nuchter is. Maar ja, wie maalt erom, die gendarmes zijn ook blij dat ze eindelijk naar bed kunnen, dus controle...

Voor de gemeentewerkers is het ook aanpoten. Elke ochtend moet



alles weer tip top schoon zijn. En er wordt wat vuil geproduceerd op zo'n avond. De kermisklanten bouwen vanaf dinsdag de kermis op, maar op de laatste avond na de festiviteiten, wordt de hele kraam weer afgebroken, want om zes uur staan de eerst marktlui te popelen

om hun kramen op te bouwen op schone pleinen en straten.

Vind het ongeloofelijk hoe ze dat klaar krijgen.

(Met dank aan Hans Detz en Maarten voor de foto's!)



Margaret 2019.

Sport

Iedereen die mij kent weet dat ik weinig met sport heb. Ik lees hier twee kranten digitaal maar de maandag krant heb ik zo uit, immers sport sla ik altijd over. “Faire du sport, c’est de la mort!” is een van mijn lijfspreuken. Als je gauw aan je einde wil komen moet je vooral zeer intensief aan sport doen. Ik heb hier op de camping al heel wat levende lijken voorbij zien komen, gedragen en afgevoerd zien worden. Vooral bij



fietzers. Bij de laatste ‘Sporza’ manifestatie in juni, onder de bezielende leiding van Eddie Merckx, stond er een heel leger ambulances, artsen op motoren en hulpverleners klaar, zo



gezond is de sport. Als de mens evolutionair voorbestemd was geweest om te rennen en te fietsen, had hij wel wielen gekregen

maar die heeft hij niet. Dus liever niet rennen of fietsen. De fietsers! Ze vertrekken om 7 uur in de ochtend om in 1 uur en 55 minuten boven op de top van de Mont Ventoux te staan. Wat moet ik in godsnaam 's ochtends om 9 uur op de top van de Mont Ventoux?

Ik moet toegeven ik heb er ook helemaal geen verstand van. Toen Kees mij, hevig geëmotioneerd, vertelde, in geuren en kleuren, dat Pinot de etappe gewonnen had, vroeg ik hem: “Pinot Noir of Pinot Gris?” Hij snapte het niet. Geeft ook meteen aan waar mijn interesse voornamelijk ligt (*).

Neemt niet weg dat ik wel degelijk respect heb voor die doorzetters die met gevaar voor eigen leven allerlei enorme prestaties leveren. Gek genoeg heb ik me daartoe nooit aangetrokken gevoeld. Ja, het Jeux de Boules, maar dat kun je nauwelijks ‘Leistungssport’ noemen, toch? Dat wil me nog wel eens in vervoering brengen en een dadendrang laten ontsteken om te winnen. Dan leef ik soms wel mee.

Zo was er eens een jongeman, Dennis Mulderij, Student Aardrijkskunde, uit Heerlen die maar één been had. Hij



bedwong de Mont Ventoux in een goeie tijd, op een gewone renfiets met een aangepast kunstbeen. Uit bewondering heb ik toen ook meteen mijn geologenhamer à raison

van 100 euro, gegeven, als cadeau, want dat vond ik toch wel een reuze prestatie. Fossielen vinden met die hamer, maar ook zonder hamer, is toch niet voor mij weggelegd. Of die jonge diabeet, die, en dat is al vijf jaar geleden, de Mont Ventoux ettelijke keren bedwong uitgerust met een glucosemeter op de opperarmhuid en speciaal insuline

pompje. Chapeau hoor! Hij had een T-shirt aan van de diabetes stichting! Vandaar dat het mijn aandacht trok.

Komt de Tour de France voorbij in Bedoin, dan zul je mij niet langs de weg zien staan, tenzij hij langs onze camping komt zoals dat enkele jaren gelden het geval was. Ik zit dan in mijn stoeltje en bekijk die waanzin. Of ik kijk naar de televisie want dan zie je het dorp ook eens vanuit de lucht, maar die voorbij flitsende wielrenners, nee volkomen oninteressant..

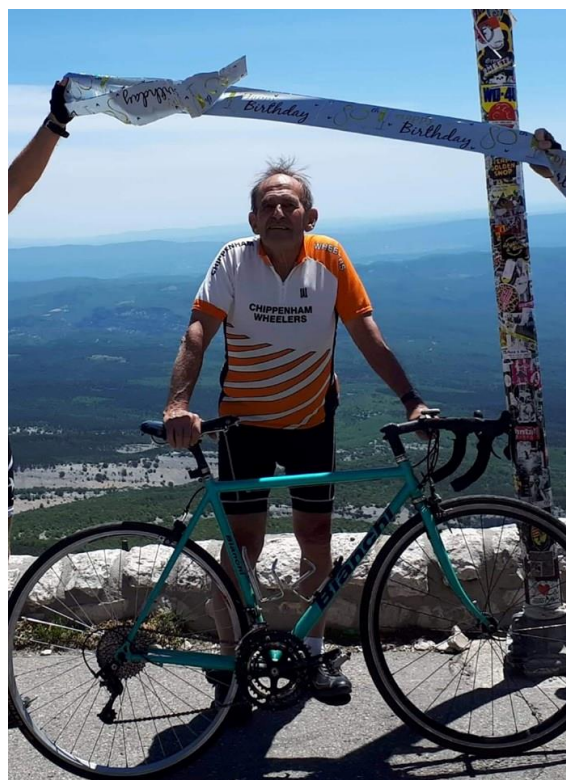
Onze camping claimt echter een echte 'sportcamping' te zijn. Zij dragen dat uit door regelmatig berichten door te geven van fietsers die geweldige prestaties hebben geleverd. De vrouw van de eigenaar probeert elke ochtend een aantal kampeerders zo gek te krijgen om een uur lang rond te rennen langs velden en wegen. Mij heeft ze niet eens gevraagd, ze kent me onderhand. Maar zij geeft wel regelmatig een soort 'persberichten' met foto's uit van geleverde prestaties en twee ervan wil ik u toch niet onthouden

"Hallo aan al onze lieve kampeerders, al diegenen die ons volgen en diegenen die ons nog niet kennen! BIJ PASTORY is het gebruikelijk om de aandacht te vestigen op jonge fietsers die het "MON(T)-stre" VENTOUX uitdagen en bedwingen!

Nu zijn we verheugd om de broers WRIGHT, ARCHIE en CHARLIE, beide leden van de YORKSHIRE TRIATHLON TALENT SQUAD in het VK, aan u voor te stellen. Eén weekend was voldoende om het mon(t)ster te temmen en hun beklimming van de MONT VENTOUX in de annalen te registreren ! ARCHIE, (16) in 1 uur en 40 minuten, gevolgd door zijn

jongere broer, CHARLIE (14), in 1 uur en 46 minuten. We hopen ze zullen doorzetten en dat je op een dag zult horen over de gebroeders WRIGHT in de TOUR de FRANCE!

GEFELICITEERD ARCHIE en CHARLIE!”



De gebroeders Wright keren terug op het schouwtoneel maar nu fietsend en niet vliegend.

Een tweede bericht uit juni. “Het is een groot genoegen dat we KEITH WRIGHT onze felicitaties sturen voor zijn uitdaging om de Giant de Provence van Bédoin in 3 uur en 30 minuten te beklimmen . WAAROM ? Omdat hij zijn 80 LENTES op de VENTOUX-top wil vieren !!!

He is niet de eerste klim van de heer KEITH WRIGHT en zijn BIANCHI-fiets. MISTER KEITH heeft elk jaar een afspraak op de "MON(T)-stre" Ventoux TOP om zijn verjaardag te vieren!

Gefeliciteerd BESTE KEITH, en GELUKKIGE VERJAARDAG !!!

TOT VOLGEND JAAR !" (einde persbericht)

Zou die gekte in de familie zitten?

(*) Pinot, is de lekkerste wijn vanuit de streek rond Beaune, De 'Pinot Noir' is de rooie wijn en de " Pinot Gris' is de witte.



De 'Demoiselles Coifées'

Dat was het weer.

Wij hebben hier nu ongeveer drie maanden gezeten. Ik had mij voorgenomen om jullie op de hoogte te houden van hetgeen er zoal gebeurd. In feite is het geen vakantie, hoewel dat voor velen van



jullie wel zo aanvoelt. Het is het verplaatsen van het huishouden. We gaan door met het huishouden maar dan op een andere plek. De computer maakt het mogelijk dat je de zaken gewoon kunt voortzetten. En natuurlijk een schoondochter die

haar gewicht in goud waard is! Want je moet toch regelmatig je brievenbus laten controleren want er zijn nog immer instanties die nog niet op e-mail zijn overgeschakeld. In dit geval waren dat over deze drie maanden zegge en schrijven 5 brieven, waarvan er 4 eigenlijk overbodig waren. Deze zomer was ons verblijf hier erg gunstig. Immers de hittegolven in Nederland zijn vele keren onaangener dan een hittegolf hier. De warmte is veel droger en dat maakt het lichter verteerbaar. Als we in Valkenburg hadden gezeten, dan hadden we zeker een 'Airco' moeten aanschaffen en



dan ga je niet naar buiten. Hier leven we de hele dag buiten op ons onovertroffen terras. Als bij jullie de laatste hittegolf weer voorbij is, komen we weer naar huis.

Een grote zorg was de hond. Met zijn 13 en een half jaar maakten we ons

grote zorgen of hij het wel zou doorstaan. De hitte vormde helemaal geen probleem, hij doet overdag gewoon niets en ligt achter het huisje te slapen. Op die plek staat altijd een beetje wind. Wat wel zorgen baart zijn de achterpoten. Hij zakt er af en toe doorheen en dat werd pijnlijk. Dus hebben wij hem pijnstillers moeten geven, maar wandelingen maken is er niet meer bij. Dat heeft ook ons programma beperkt. Ik zelf ben amper van de camping af geweest en gek hè... ik vind dat helemaal niet erg. Ik hoop dat we Boris nog even bij ons houden, mijn beste kameraard! De schaduw van zijn baas. Maar als hij te veel pijn gaat lijden dan moeten we toch eens met de dierenarts gaan praten. Dan verliest de baas zijn schaduw en zullen we moeten hergroeperen in de strijd om het bestaan. Wie dan leeft, dan zorgt. Ouder worden we allemaal en dat is de normale gang der dingen. Als ik thuiskom staat alweer een hele reeks ziekenhuis bezoeken op de lijst van activiteiten. Maar gelukkig ook leuke zaken. En het verlangen naar ons heerlijk appartementje in Valkenburg groeit ook met de dag.



Het wordt tijd dat de Tour de France weer eens langs komt. Want het seizoen was op zijn zachts gezegd 'slapjes'. Voor de camping chef, die er van moet leven, is dat ook niet leuk. Na zo'n jaar met de Tour

de France leeft het toerisme aan Bedoin weer op. Nu kan de chef in de komende maanden weer aan de slag met zijn ideeën en invallen. Hij krijgt steeds meer hart voor de zaak, hoewel de aanpak toch erg Frans blijft. Dat betekent dat er weinig wordt opgeruimd en dat in de uithoeken veel rommel ligt. Ze verzamelen van alles omdat 'het misschien nog van pas komt'. Dat is de volksaard. Dat verander je niet zomaar. Gelukkig!



Blijven een aantal vragen onbeantwoord. Bijvoorbeeld: Waarom stinken die geiten zo? Je ruikt ze op een kilometer afstand. Mijn lieve geitjes, echt snoesjes, die elke ochtend de broodrestjes krijgen stinken een uur in de wind. Typische geitenreuk. De geitenkaasjes stinken

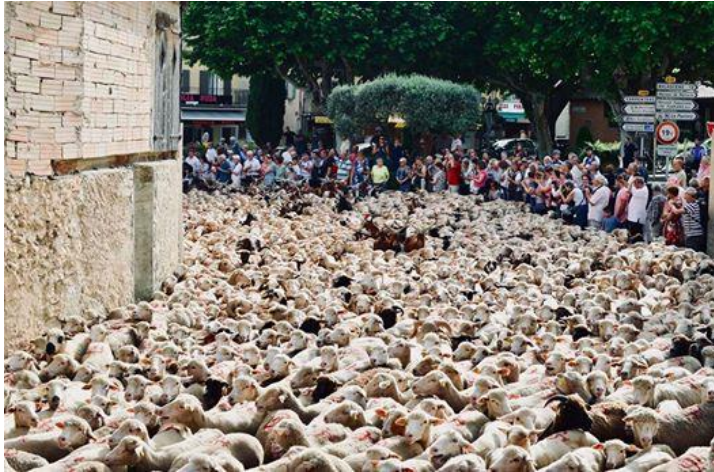
net zo. Als ik de ijskast opentrek, ruik ik de geitjes van vanochtend. Als je die kaas voor je neus houdt ruik je 'geit'. Maar als je ze in je mond steekt zorgt de smaak ervoor dat het net lijkt alsof een engeltje op je tong poept. Hetgeen nog versterkt wordt door een slokje rode wijn erbij... goddelijk!



Een andere vraag die blijft hangen: Waarom moeten Fransen die telefoneren altijd luidruchtig voor je huisje heen en weer paraderen en dat meer dan een half uur? Daarbij kun je de discussie bijna gewoon letterlijk volgen. Kun je dat niet zittend doen, blijkbaar niet. De vraag blijft onbeantwoord.

Waarom gebeurt er geen ongeluk op de weg voor onze camping? In de zomerperiode is dit overdag een drukke weg. 's Avonds en 's nachts is het er over het algemeen doodstil. Maar overdag, vooral die motoren, razen met snelheden van ver over de honderd, richting dorp. Het is een weg met allerlei bochten. Het lawaai dat sommige van die motoren produceren is vaak oorverdovend. Waarom mogen auto's geen lawaai maken en die motoren wel. Het is vaak of ze het erom doen. Waarom heb je politie? Waarom wordt er niet regelmatig een snelheidscontrole gehouden. Omdat het vooral de

‘inboorlingen’ zijn die er plezier in hebben om over deze wegen te razen als idioten als wraak op de verlaging van de maximumsnelheid naar 80 km/h die onlangs in Frankrijk is ingevoerd. Margaret is bijna overspannen van al die keren dat ze netjes 80 rijdt en steeds weer op de meest onmogelijk punten ingehaald wordt!



Een volgende vraag: waar komen opeens al die vliegen vandaan? In juni zag het zwart van de vliegen. In augustus was het aantal vliegen weer op het normale niveau. Eerst dacht ik: “zal wel aan de koeien liggen, of anders

aan de vuilnishopen misschien?” Maar in het dorp waren er evenveel vliegen en in Carpentras en Aubignon ook. Dus een regionaal probleem? Toen hoorde ik dat het in Nederland ook zo uit de hand liep met die vliegen. Hoe kan dat opeens en waar zijn ze nu allemaal gebleven?

Vragen die onopgelost blijven.

Blijft voor jullie beste lezertjes nog maar één vraag over: “Hoe zit het met het boek dat je aan het lezen bent?” Harari en zijn drie dikke delen (‘Sapiens’, ‘Deus’ en ‘21 Lessen’). Het eerste boek heb ik in een ruk uitgelezen omdat het een heel originele kijk op de geschiedenis van de mensheid gaf. Dat zet je aan tot verder lezen, nieuwsgierigheid! Het tweede verklaart de wereld zoals hij nu is en veel van zijn inzichten heeft elk weldenkend mens ook al wel begrepen. Het derde deel wil je dan ook wel lezen, want dat gaat over de toekomst. Daar ben ik nog steeds mee aan het worstelen. Hij geeft in dat derde deel duidelijk richtingen aan. Daar ben ik het helemaal mee eens. Maar ach jee, om je heen, al krant lezend, gaat het precies de verkeerde kant uit. Als een stel Lemmingen rent de

mensheid achter populistische leiders aan, op de afgrond af, de rijken uitgezonderd, die worden alleen maar rijker. En het mooiste is je kunt er niets aan doen! Zijn conclusie: 'ook rampen hebben positieve uitwerkingen gehad' ... kan wel zijn, maar je moet er niet tussen zitten! Moet er dan altijd eerst een ramp gebeuren voordat men gaat nadenken? Is eigenlijk toch geen vakantieliteratuur.

Bedoin adieu en hopelijk tot volgend jaar!



Op vakantie van 16 juni 2019 tot en met 4 september 2019.

(Jos van den Bosch juni – september 2019)